Mikayil Dilbaz

Gündeme Düşülen Notlar

BİZİM KİTAPLAR

Mikayil DİLBAZ

1978 İstanbul doğumlu. İlk, orta ve lise eğitimini İstanbul'da tamamladı.

İstanbul bilgi Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. Yüksek lisansını İstanbul Ticaret Üniversitesinde yaptı.

Halen İstanbul Kültür Üniversitesi Hukuk Fakültesinde doktora çalışmaları devam etmektedir.

Çeşitli gazete ve dergilerde makaleleri yayınlanan yazarın yayınlanan "YOL" ve "Çöl Resimleri" isimli iki romanı bulunmaktadır.

Bizim Kitaplar : 93
Deneme

© Bu kitabın tüm hakları
Bizim Kitaplar San. ve Tic. Ltd. Şti'ne aittir.

ISBN: 978-605-5476-06-9

Yayınevi Sertifika No: 14933

Genel Yayın Yönetmeni
D. Ali Gültekin

Yayın Yönetmeni
Ayan Demirdağ

Editör
Mustafa Sürmeli

Sayfa Düzeni
Özlem Özkan

Kapak Tasarımı
Hüseyin Özkan

Baskı Cilt
Step Ajans Matbaacılık
0212 446 88 46

BİZİMKİTAPLAR

Ankara Cad. Konak Han No:43/5
Eminönü-Fatih / İstanbul
Tel: +90 212 528 35 51 Fax: +90 212 528 35 52
www.bizimkitaplar.com.tr
bizimkitaplar@bizimkitaplar.com.tr

GÜNDEME DÜŞÜLEN NOTLAR

Mikayil Dilbaz

BİZİM KİTAPLAR
İSTANBUL - 2011

Bana hayatın boyunca kimi zaman bir arkadaş, kimi zaman bir baba, kimi zaman bir hoca olarak yaklaşan ve yaşamındaki idolüm hocam Latif MUTLU'ya...

Bizim mutsuzluğumuzdan mutlu olanlara inat kazanacağız çocuk,
Ondan değilmidir ki sonunda zafer olduğu için
savaş ve savaşmayı sevmemiz...

İÇİNDEKİLER

Emperyalist Demokrasi ve Kemalizm	9
Akp Hükümeti Süracinde Türkiye	11
Türkiye'nin Hikâyesi	14
Yeni Petrol Kanunu: Kapitülasyon	19
Türkiye ve Avrupa Birliği Ülkelerinde Kobi	25
Hukukun Üstünlüğü ve Yargı Bağımsızlığı	32
Gözyaşları Sel Oldu	34
Sakıncalı Kolej	37
Yurdun İnsanı	40
Akp'nin Akıl Oyunu	43
Demo-Kritik Hata	47
Değişen Türkiye	50
Açılım Dedikleri	54
Diyalog Suçları (1) Ermenistan ile Gelinen Nokta	57
Alamut Kalesi'nde Gün Batımı	61
Diyalog Suçları (2) İsrail'e Tepkiler ve Başbakan'ın En Zor Sınavı…	64
Yandaş Medya Aranıyor…	68
Neden Çağdaş Yaşam?	71
Fraktalist Siyasetin Cazibesi	75
Siyasetin Evreleri	79
Herkese Bir Haller Olsa	83
2010	86
Erken Seçim Üzerine	90
Aspette Hukuki Açılım (?)	93
İnsana Dair (?)	96
Mağduriyet Siyaseti	99
Kısa Ömürlü Bir Yazı…	103
Ece Temelkuran'a…	106
Yazık Sana Darbeci Kardeş…	107
Kim Tutar Sizi ?	110

EMPERYALİST DEMOKRASİ VE KEMALİZM

Demokrasi, kelime kökeni olarak Yunanca'ya dayanan, halkın kendi kendini ya doğrudan ya da dolaylı olarak yönetmesi anlamını ifade etmektedir. Geniş anlamda bu tanımı çerçeveleyen demokrasi kavramı, siyaset arenasında kendini dar anlamıyla özgürlük ve hürriyetler rejimi olarak isimlendirmektedir. Bünyesinde özgürlük ve hürriyet barındıran demokrasi kavramı, günümüzde emperyalist devletler tarafından kendi hedef ve çıkarlarına ulaşılması maksadı ile kullanılmaktadır. Bu sebepten dolayı demokrasi kavramının, içeriğinde önemli sapmalar ve değişmeler meydana geldiği aşikârdır. Bu hususu günümüzün siyasal arenasındaki somut örneklerinde de görmekteyiz. Örneğin ABD demokrasi çatısı altında Afganistan'a özgürlük ve hürriyet getireceğim, terör demokrasinin baş düşmanı söylevleri ile Afganistan'ı işgal etti ve asıl amacını demokrasi şablonu altına gizleyerek gerçekleştirdi. Öte yandan yine ABD, Irak'ın dünya barışını tehlikeye soktuğu gerekçesiyle oradaki asıl amacına kılıf uydurmadı mı? Günümüz Türkiye'sinde de bu hususu çıplak olarak

görmek mümkündür. Bunun en somut örneği, daha düne kadar şeriat tellallığı yapan kimi siyasiler "Biz gömlek değiştirdik ve bu ülkeye demokrasi çatısı altında özgürlük ve hürriyet getireceğiz" deyip takiye yapmalarıdır. Yukarıda irdelediğimiz somut örnekler insanın aklına hemen şu soruyu getiriyor; "Peki demokrasi siyasiler tarafından istenildiği yöne çekilecek kadar ilkeleri olmayan, içi boş bir yönetim biçimi midir?

Bu sorunun cevabını algılayabilmek için gerçek demokrasi anlayışını sergileyen yukarıdaki örneklerin tersine suistimal edilmemiş Atatürk'ün demokrasi anlayışını betimlemek gerekir.

Atatürk'ün demokrasi anlayışı, "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" ilkesi üzerine kurulmuş, anti-emperyalist, çağdaş, cumhuriyetçi, laik tam bağımsız ve ulusal bütünlük üzerine inşa edilmiştir. Bu yönüyle Atatürk'ün demokrasi anlayışını betimlediğimizde emperyalist devletlerin demokrasi anlayışları ile taban tabana zıt olduğunu görmekteyiz. Çünkü, emperyalist devletler demokrasi anlayışını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Başka bir ifade ile demokrasiyi bir bomba gibi kullanmaktalar ve çıkarları söz konusu olduğunda bu bombayı insafsızca tüm insanlığa karşı patlatmaktadırlar. Ülkemizde de yukarıda belirttiğim gibi kimi işbirlikçi siyasiler demokrasi maskesi altında, kadını ikinci sınıfa atmakta, sosyal devleti yok saymakta, yargıya müdahalede bulunmakta, işçinin ve memurun sosyal haklarına tecavüz vs. etmektedir.

Sonuç olarak anlaşılan ya bizler demokrasinin ne olduğunu bilmiyoruz ya da demokrat kavramını yeniden iyi analiz etmek zorundayız. Ya Sizce…

CUMHURİYET GAZETESİ
28.8.2006

AKP HÜKÜMETİ SÜRACİNDE TÜRKİYE

3 Kasım 2002 genel seçimleri oyların % 34.26'sını olarak 550 kişilik mecliste 363 milletvekilliği kazanan AKP'nin ezici zaferi ile sonuçlandı. AKP ve onun lideri Sayın başbakan Recep Tayip Erdoğan o günün Türkiye'sinde, inanç düzeyinden bilinç düzeyine geçememiş Türk halkının umudu idi. Gerçi günümüzde de Türk halkı aynı statüsünü eğitim sorununu çözemediğinden maalesef korumaktadır. Yaklaşık beş on gün sonra AKP hükümetinin, iktidarında dördüncü yılını dolduracak. O günün Türkiye'sinin umudu olan AKP hükümeti, ülkemizin şu anki sosyo-ekonomik yapısını incelediğimizde o günkü statüsünden uzaklaştığını açıkça görmekteyiz. Bunun temel nedeninin AKP'nin 3 Kasım 2002 genel seçimlerinden önceki söylev ve eylemleri ile 3 Kasım 2002 genel seçimlerinden sonraki söylev ve eylemleri arasındaki tutarsızlıkların, basiretsizliklerin ve iş bilmezliklerin ayyuka çıkmasından kaynaklandığı aşikârdır.

3 Kasım 2002 genel seçimlerinden önce AKP, dokunulmazlığı kaldıracaklarını, eğitim alanında reformlar yapacaklarını, ekonomik ve sosyal kalkınmanın şeffaf bir ortamda sağlayacaklarını, işsizlik ve kişiye özgü düzenlemelerin son bulacağını beyan ederek – ve bu alanda halkın dini duygularını da kullanarak – iktidar olmayı talep etti ve iktidar oldu. İktidar olduktan sonra bu söylevlerden uzaklaşan AKP hükümeti; ne eğitimde, ne tarımda, ne ekonomik gelişmelerde,

ne işsizlik konusunda, ne de küresel siyaset arenasında Türk halkının beklentisine cevap veremedi. Örneğin; günümüz Türkiye'sinde ve AKP hükümeti süresince eğitim alanında, gerekli ve zorunlu reformlar yapılamadığı için eğitim düzeyimiz ve verimimiz yerinde saydı. Bunun en görsel örneği; Türk analarının % 96'sı ya okur yazar değil ya da ilköğretim mezunu konumunda, yani başka bir ifade ile ilköğretimden daha ileri bir öğretim görmemiş olmasıdır. Öte yandan, bilinçsizce ve bilgisizce yapılan özelleştirme çabaları AKP hükümetince de kendi yandaşlarına peşkeş çekme mantığı doğrultusunda devam etti. Bunun doğal sunucu olarak da işsizlik oranı yükseldi, kaliteli işgücü oranı azaldı. Doğal olarak tarımda, sanayide ve hizmet sektöründe yavaşlama devam etti, hatta gerileme olduğunu da DİE kurumunun istatistiklerine bakıldığında açıkça görmekteyiz. Tabi ki bu olumsuz gelişmelerde AKP hükümetinden önceki hükümetlerinde katkısının olmadığını yadsıyamayız, ancak AKP hükümeti, ABD ve İsrail'e yaranma güdüsünden kurtulamadığından bu süreçleri hızlandırdığı rakamlar tarafından ihbar edilmektedir. Tüm bu olumsuz gelişmelere karşın, AKP hükümetinin başarılı olduğu alanların var olduğunu da inkâr edemeyiz. AKP hükümetinin başarılı olduğu alanlar; başta ABD ve İsrail'e yaranmak maksadı ile Lübnan'a asker gönderilmesi için üstün çaba harcaması, IMF politikalarına sıkı sıkıya ve körü körüne bağlı kalması, kendilerine hesap soran vatandaşlara "Ananı da al lan git buradan" diyerek azarlaması, yargılanma korkusu nedeni ile dokunulmazlıklara dokunulmaması, Ali Dibo yöntemi ile kendi yandaşlarına kamu malını peşkeş çekmesi, bu durum karşısında kendi vekillerinin bile feryat içinde olması halinde ise hemen partiden ihraç etmesi ve en son olarak Fiskobirlik ile girdiği anlamsız diyalog sonucunda milyonlarca fındık üreticisi ve

ailelerini mağdur bırakma hususlarında başarı elde ettikleri alenidir.

Anlayacağınız AKP hükümeti ve onun lideri aynı zamanda başbakanımız Recep Tayip Erdoğan bizim değil ama onu oraya taşıyan güçlerin iyi hükümeti ve Başbakanı oldular. Ama unuttukları bir husus var; bir gün onlar da Mustafa Kemal Atatürk'ün dediği gibi **"Geldikleri Gibi Gidecekler"** ve gittiklerinde mutlaka halka hesap verecekler.

CUMHURİYET GAZETESİ
28.09.2006

TÜRKİYE'NİN HİKÂYESİ

Evin reisi her akşam elinde poşetlerle eve döner. Üç çocuğu ve hanımı bundan çok mutludur. Bir gün çocuklardan biri "baba çalışmadığın halde bu alışverişleri nasıl yapıyorsun? diye sorar. Aradan biraz zaman geçer. Bu kez aynı çocuk aynı soruyu, aynı merakla sorar. Çocukların merakı ve sorular aynı dozda devam ederken aradan uzun zaman geçer. Önce bakkal gelir kapıya, sonra kasap. Peşinden sırasıyla cümle esnaf. Ve en nihayetinde imzalanıp ödenmeyen senetlerle icra memurları. Baba mağdur ve kibirli bir şekilde ne var ne yaptıysam sizin için yaptım der. Çocuklar evvelden sordukları soruların, cevabını artık almış olmanın sıkıntısıyla haliyle babaya yüklenirler. Ve şimdi çocukların aklına neden evlerinde ki televizyonun, videonun ve eski bulaşık makinesinin satıldıktan sonra eve başkalarına ait eşyaların getirildiği düşer. Babanın savunması basittir. Sizi aç mı bıraktım? Cebinize harçlık mı koymadım? der. Çocuklar suskundur! Kısa dönem önceki bolluğun ve keyfin bedelini ödediklerini düşünürler. Baba kişisel vazifesi olan ev geçindirme ödevini yerine getirmek için kendi doğrularını ortaya koymuştur. Sonra bu karmaşada suskun kalan annenin sesi yükselir. "Bey" der benim hatam televizyona değil, borç senedine değil, esnafa atılan kazığa değil, anamın aile hatırası olan bileziğimi sattığın gün sana karşı çıkmamamdır" . Kadın haklıdır. Bu hikâye bize bir sonun başlangıcı olan 5 kişilik bir aile dramını ortaya

koyduğu gibi, bu mizansen ahlaki değerler ölçüsünde babanın her yanlışa rağmen mert adam olduğunu hissettirmeye çalışmasında vurgular. Aynı zaman da aşağıda açıklamaya çalışacağım Türkiye gerçeğinin bir yansımasıdır.

Toplumsal yaşamda binlercesine tanık olduğumuz bu hikâyenin, Türkiye'nin acı bir gerçeği olduğu konusunda hemfikir olduğumuz kanısındayım. Aşağıda okuyacaklarınız da bu hikâyeye ilişkin bir şeyler bulacağınızı umuyorum.

T.C. tarihinin birçok açıdan ilkleri yaşamaktadır. Milli varlıklar ve ulusal değerleri bir pazarlama figürü olarak gören, bir düşünce silsilesi ülkenin orta ve uzun vadedeki geleceğine ipotek koymaktadır. Ülkenin maddi değerlerinin ya da maddi değer taşıması olası kaynaklarının elden çıkarılması veya ucuz bir şekilde kullandırılmasından öteye (rakamlara fazla bulaşmamak kaydıyla) gittikçe zorlaşan bir dış ticaret açığının olması bile bu ipoteğin ne denli tehlike arz ettiğini ortaya koymaktadır.

Tarım politikalarından vazgeçerek uzun vadeli dış borçlanma refleksiyle ülkenin tarımsal ve hayvansal ürün ihtiyacını karşılamak hiçbir şekilde doğru kabul edilemez. Yabancı sermayenin devlet garantisi altında güvenli bir şekilde yatırım aracı olarak ülkeye girişi, bolluğun ve ekonomik istikrarın göstergesi olamaz. Ülkemizdeki az yada çok karlı ve hatta zarar gören işletmelerin yabancılara satılması yolu ile elde edilen gelir, ülkenin ekonomik refahının iyileşmesi olarak düşünülemez. Tüm dünyada değer ve itibar kaybeden para biriminin Türkiye'de değer kaybediyor olmasını, hiç kimse hükümetin başarılı politika idaresine bağlayamaz. Ulusal şirketlerin ve çok güçlü aile şirketlerinin yıllardır fahiş karla sattıkları mal ve hizmetlerin normal fiyatlarını bulmasını ve

stoklarını eritmek, bu sayede normal karlarla makul kazançlar elde etmeyi kabul ederek bir, iki yıl vadeli mal satımlarını bu siyasi idarenin bir gücü olarak gösterilemez. "Allah" sevdiği kuluna eşeğini önce kaybettirir sonra buldurumuş misali Türk insanı, yıllardır çektiği acılardan, bir anlık rahatlamasının sebebini, bu iktidarın bir başarısı olarak görüyor. Şimdi eğri oturup, doğru konuşalım. Özelleştirme bedelleri rayiçlerinin çok altında olan işletmeler yabancılara satılma önceliği diye pazarlanırsa, şehir planlamasından aylar evvelinden haberdar olan yabancılara rant getirecek araziler üç kuruşa veriliyorsa ve bu yapılan yanlışlıklar mevcut hükümetin rızası ve izni ile borçları onlarca yıla yayılan medya tarafından sürülüyorsa bu hikâyenin sonu hikâyemiz gibi olacak demektir. Bu söylemleri çok net bir takım bulgularla destekleyelim.

Ülkenin dış borçları son 3 yılda 50 milyon dolar artmıştır.

Tarımda istihdamın payı kırsal bölgelerdeki istihdamın % 71'i tam istihdama dayanır iken, 5 yıl içerisindeki oran % 60'lara düşmüştür.

Sokaktaki insanların büyük bir kısmı kredi kartı borcuyla yaşıyor.

Konut fiyatlarındaki suni değişim ve gereğinden fazla artan fiyatlar kısa bir dönem öncesine kadar ev sahibi olma hayalleri yapan düşük ve orta gelirlilerin ev sahibi olma ihtimallerini oldukça azaltmıştır.

Ülkenin ekonomik gidişini ve enjekte edilen her şeyin yolunda olduğu gerçeği yalanını ispat etmek, ne bir gazete makalesine ne de bir kitaba sığar. Bu zaten fiziksel olarak ispat edilmesi mümkün olmayan ve taraflardan herhangi birinin konuyla ilişkisinin kesilmesi suretiyle son bulacak bir

süreçtir. Bu tip iddiaların ve hissiyatların ifadeleri yıllar sonra yerini ve cevabını bulur. Bu bitmiş bir futbol maçının peşinden konuşmak kadar lüzumsuz bir konudur. Ancak biz aydınlarımıza düşen, tespitlerini ve söylemlerini yazılı olarak tam kayıtlara geçirmektir. Ve yine bu ülkede milli iradenin üstün olduğu gerçeğini, seçtiğimiz liderlerin yapmış olduğu yanlışlarla kabullenmek durumundayız. Hiçbir seçilmiş liderin, hanesini doğuştan baba misali boş gurur ve mağrur ifadeler sergileme lüksü ve hakkı yoktur. Buradan hareketle sayın hükümete şu soruyu sormak gerektiği kanısındayım. "Bu yeni buz dolabını, yeni çamaşır makinesini ve poşetler dolusu gıdayı üretmeden ve çalışmadan nasıl eve sokuyorsunuz…"

Oysa unutulmaması gereken bir şey vardır. İnsanlar anne ve babalarını seçme durumunda değillerdir. Ve her insan doğduğu evde olabildiğince korunmasını ve bakımı altında bulunmasını garantileyerek dünyaya gelir. Bu yüzdendir ki, annelerin baba ile ve evlat ile arasında her hatayı hoş görebilecek ve bütün bedellerin altına koşulsuz girebilecek yazılı olmayan doğal bir sözleşme vardır.

Milletler siyasi seçimlerde ekonomik, sosyal, kültürel ve daha birçok toplumsal beklentilerini en iyi şekilde karşılayacak asgari müşterekte, toplumun tüm kesimlerine eşit şekilde, eşit fırsatlar sunacak ve büyük, ortak sahipleri değerleri savunacak iradeleri oylarlar. Anlaşılacağı üzere en basit manasıyla bir hükümet seçmek aksi şart ve beklentiler olmadıkça toplumun refleksini ortaya koyması açısından çok önemlidir. Her iktidar ve siyasi kadro geçmiş dönemin, mevcut durumun ve gelecek koşulların gerek ve şartlarını yerine getirmek için çaba sarf eder. Bu çabalamalarda doğru yada yanlış kararlar verebilir. Yapmış olduğu işlerin sonuçları toplumun belli ke-

simlerini mutlu yada mutsuz edebilir ama milleti yukarıdaki hikâyede mizansen edilen anlatımlardan ayıran tek şey söz konusu siyasi iradenin kaderinin yine aynı kitle tarafından tayin edilecek olması ve hataların seçilmiş bir liderin suistimali kapsamında irdelenecek olmasıdır.

Her iktidar, seçilmiş olmanın ve kendisini seçen insanlar varlığının, yaptıkları hatalardan ötürü karşılaşacakları yaptırım ve suçlamalara karşı bir sigorta olduğuna inanır. Yani bir anlamda her siyasi irade kendini "evin babası gibi" görür.

CUMHURİYET GAZETESİ
31.01.2007

YENİ PETROL KANUNU: KAPİTÜLASYON

Kapitülasyon sözlük anlamı olarak bir ülkede yabancılara tanınan ayrıcalık olarak ifade edilir. 17 Ocak 2007 tarihinde TBMM Genel Kurul'un da görüşülerek kabul edilen yeni Petrol Kanununun bir nevi kapitülasyon olduğu hususunun tartışma götürmeyeceği aşikârdır.

Yıllık 2,5 milyon ton ham petrol çıkarıldığı, tahmini olarak 40 milyon ton petrol rezervinin bulunduğu ülkemizde, T.B.M.M. tarafından içtüzüğün 91. maddesi çerçevesinde temel kanun müzakere yöntemi ile hızla ve tartışmaya yeterli zaman ayırmadan görüşülen mevcut kanunda, petrol ve doğalgaz işletilmesine yönelik kurallarda çok köklü değişiklikler yapılmıştır. Bu değişiklikleri Türkiye Petrol Kimya Lastik İşçileri Sendikası (Petrol-İş) Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın'ın tabiriyle "Kanunun adı, Türk kendisi yabancı" olarak da tanımlayabiliriz.

Mevcut Kanunu analiz etmeden önce, 1954 tarihli Petrol Kanunu'ndan günümüze kadar petrol dünyasında yer alan bazı temel anlayışları ve kural değişikliklerini açıklamanın yerinde olacağı kanısındayım.

1954 Petrol Kanunu çıkarıldığı dönemde petrol üretiminin petrol talebinden fazla olduğu bir dönemdir. Bu dönemde

"birçok ülkenin düşük maliyetli ve yüksek kar oranıyla" petrol varlıklarını işletme haklarını ellerinde 7 dev petrol şirketi tutmaktaydı. Bu petrol şirketleri Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Venezuela ve Meksika'ydı. Bunun doğal sonucu olarak da, bu 7 dev petrol şirketinin, yeni ülkelerde petrol araması yapmak için çok nazlı davrandıklarını ve yasal kuralları geniş ölçüde irdelediklerini söyleyebiliriz. İşte Türkiye, 1954 tarihinde Türk Petrol Kanununu böyle bir reel ortamda çıkarmıştır.

1954 tarihinde çıkarılan Petrol Kanununun özetle önde gelen ilkeleri şunlardı:

* Mevcut Kanunun 2. maddesinde (1973 yılında yapılan bir değişiklikle) "Petrol kaynaklarının milli menfaatlere uygun olarak… aranmasını, geliştirilmesini ve değerlendirilmesini" amaç olarak öngörmüştür.

* Kanunun 5. Bölümü "Milli Menfaatin Korunması"na ilişkin kuralları belirlemiştir.

Kanunun 13/1. maddesi "Petrol hakkı sahipleri, 1 Ocak 1980 tarihinden sonra keşfettikleri petrol sahalarında ürettikleri ham petrol ve tabii gazın tamamı üzerinden, kara sahalarında % 35'i ve deniz sahalarında % 45'i ham veya mahsul olarak ihraç etme hakkına sahiptirler, geri kalan kısım ile 1 Ocak 1980 tarihinden önce bulunmuş sahalardan üretilen ham petrol ve tabii gazın tamamı ve bunlardan elde edilen petrol mahsulleri memleket ihtiyacına" ayrılır demektedir. Bu hüküm, 1983 yılında çıkarılan bir kanun ile Petrol Kanunu bünyesine katılmıştır.

Bu hükmün yasaya dahil edilmesinin temel nedeni ulusal çıkarları korumak olgusundan kaynaklanmaktadır. Çünkü, ülkemiz Kıbrıs Harekâtı sırasında maruz kalmış olduğu akaryakıt ambargosu sırasında çok zor durumlarda kalmıştır. Bu dönemde yaşanan acı tecrübe sonucunda mevcut hüküm Petrol Kanununa dâhil edilmiştir.

Petrol Kanunun 53. maddesi ile bir arama sahasının 50.000 hektardan fazla olamayacağı ve bir bölgede bir tüzel kişiye aynı zamanda sekiz arama ruhsatı verilebileceği sınırlarını getirmiş, ancak bu sınırlama Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) için daha geniş tutulmuştur.

Kanunun 64. maddesi, Petrol İşleri Genel Müdürlüğüne yeni petrol sahalarını açık arttırmaya çıkarmadan önce TPAO'na bu sahaları işletmek isteyip istemediğini sorma ve istemesi halinde de o sahaları bu kamu şirketine tahsisi etme yükümlülüğünü getirmiştir.

1954 tarihli Petrol Kanunu'na göre, petrol sahaları için verilecek işletme ruhsatlarının süresi 20 yıl idi ve 10 ar yılı geçmemek üzere en fazla iki defa uzatılabilirdi.

Kanunun 78. maddesine göre, "üretilen petrolün veya doğal gazın % 12,5'i Devlet Hissesi olarak" alınacaktı.

Kanunun 95. maddesine göre ise, "petrol ve doğal gaz sahalarını işletenlerin ödeyecekleri gelir vergileri kesintileri toplamı % 55'i geçmeyecekti."

1954 tarihli Petrol Kanununun ana ilkelerini özetle yukarıda belirttik. Kanunun lafzından da anlaşılacağı üzere, kanunun bir takım noksanlıklarının bulunmasına rağmen ulusal

çıkarları göz ardı etmeyen bir mantık silsilesinin ürünü olduğunu söyleyebiliriz. 17 Ocak 2007 tarihinde kabul edilen Yeni Türk Petrol Kanunu bu düşünce anlayışından uzaklaşıp adeta kapitülasyon zihniyetiyle çıkartılmış bir yapıya bürünmüştür.

Buna mukabil Yeni Petrol Kanununda yapılan en önemli değişiklikler şunlardır:

Yeni yasa ile işletme ruhsatı verilme süresi 30 yıla çıkarılmış ve buna ek olarak iki kez 10 ar yıl uzatılabilme olanağı korunmuştur.

Bu hüküm komik olduğu kadar, hukuk mantığıyla da özleşmemektedir. Çünkü bugün dünya da mevcut yeraltı kaynaklarının işletme hakkını yarım asır bir süre ile kullanılmaya tahsis eden kaç ülke vardır.(?)

Öte yandan, Yeni Yasa ile, Devlet Hissesi oranını % 12'ye indirilmiş ve çeşitli kriterlere bağlı olarak bu oranın daha düşük düzeylerde uygulanmasına da olanak tanınmıştır.

Dünya petrol, ekonomik ve siyasal yapısını incelediğimizde, Devlet hissesini bu kadar düşük tutan hiçbir ülke kalmadığı gibi bunun tersine stratejik öneme sahip olan petrolün, birçok ülke de esasen yüksek olan Devlet Hisselerini daha da yüksek düzeylere çekmek için çaba harcamaktadır.

Yine, yeni yasanın 19. maddesine göre, karalarda elde edilen Devlet Hissesi'nin % 50 si petrol doğal gaz işletme ruhsatının bulunduğu ilin, il özel idaresinin açtıracağı hesaba aktarılacaktı.

Bu hüküm üzerinde fazla yorum yapmadan merkezi devlet yönetim anlayışına ters düştüğünü söyleyebiliriz. Çünkü, il

özel idaresi hesabına bütçe yapmak "merkezi devlet anlayışıyla idare edilen ülkelerde" bu anlayışın temel ilkesine aykırıdır.

Yeni Kanuna göre, petrol hakkı sahiplerinin ödeyeceği gelir vergileri kesinti toplamı % 40'ı geçemeyecektir.

Yukarıda kısaca 1954 tarihli Petrol Yasası ve 2007 tarihli Petrol Yasası arasındaki farkları belirttim. Yukarıdaki analizler ışığında şunu rahatça söyleyebiliriz ki, TBMM yeni petrol yasasını hazırlarken petrol dünyasında 1954 yılından günümüze gelen gelişmeleri takip etmekten ve algılamaktan uzak olmuştur.

Hükümetin kayıtsız ve şartsız tam desteği ile T.B.M.M.'de çıkan bu yasa, ulusal çıkarlarımızı koruma açısından zafiyet gösterdiği gibi, 1954 tarihli Petrol Yasasının çok gerisine düşmüştür. Stratejik önemi itibariyle nitelikli bir değere sahip olan petrol ürününe ilişkin yeni düzenlemeler yapılmasında, hükümetin dayatmasıyla T.B.M.M. tarafından kabul edilen yasada ulusal çıkarlarımızın göz ardı edilmesi kabul edilemez bir husustur. Hükümetimiz bu yasa çıkartarak kendilerini oraya taşıyan güçlere hizmet ettiklerini bir defa daha alenen ortaya koymuştur.

Oysaki dünya siyaset arenasında "ulusal çıkarların" önde tutulması doktrini çok köklü geçmişe sahiptir. 1855-1865 tarihleri arasında İngiliz İmparatorluğunun başbakanlığını yapmış olan **Henry Temple Palmerston**'un 1 Mart 1848 günü parlamentoda ulusal çıkarlarına ilişkin yapmış olduğu şu sözü çok ilginç ve reel durumdadır. **"Bizim sonsuza dek yanımızda olacak dostlarımız yoktur ve olacak çıkarlarımız vardır ve işte bu çıkarlarımızı izlemek bizim görevimizdir."**

Sonuç olarak, ülke menfaatlerini hiçe sayan bir anlayış ile çıkartılan yeni petrol kanunu, yabancı tekellerin kar zarar hesabına terk edilecek bir model oluşturmaktadır. Lafın açıkçası, ABD bu yasa ile Irak'ta savaş ile elde ettiğini Türkiye'de AKP'nin eliyle almıştır.

ÜSİAD BİLDİREN
Mart/Nisan 2007

TÜRKİYE VE AVRUPA BİRLİĞİ ÜLKELERİNDE KOBİ

Tüm ekonomilerin temel dinamiğini oluşturmalarına rağmen, bugün dünya literatüründe üzerinde fikir birliği sağlanmış bir küçük ve orta büyüklükte işletme tanımı bulunmamaktadır.

KOBİ'ler üretim, pazarlama, finansman, personel ve yönetim gibi temel işletmecilik fonksiyonlarının yanı sıra istihdam ettikleri personel sayısı, satış hacmi, sabit sermaye ve makine parkı değeri, kullandıkları enerji miktarı, kurulu kapasite düzeyi, katma değerleri, kar büyüklüğü ve piyasa payı gibi ölçülebilen özellikleri açısından da büyük farklılıklar göstermektedirler. Bu durum tüm bu nitel ve nicel özellikleri kapsayan ve genel geçerliliği olabilecek bir tanım yapılmasını zorlaştırmaktadır. Bu nedenle KOBİ tanımı ülkelere göre değiştiği gibi temel alınan ölçütlere göre de farklılık arz etmektedir.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde tanımlamalar yapılırken, tüm ülkelerde genel olarak istihdam edilen işçi sayısı temel alınmasına karşın bazı ülkelerde ayrıca yatırılan sermaye ve satış miktarı gibi ek ölçütler kullanılmaktadır.

Avrupa Birliği'ne üye ülkeler arasında, KOBİ tanımları konusunda birliği sağlamak ve ulusal bazda bir karışıklığa meydan vermemek için yeni bir ortak tanım geliştirilmiştir.

Avrupa Birliği Konsey Kararıyla belirlenen KOBİ tanımı işçi sayısı, bilanço büyüklüğü ve işletmelerin bağımsızlık derecesinden oluşan kıstasları kapsamaktadır.

Avrupa Komisyonu Genel Sekreterliği'nin 30 Ocak 1996 tarihinde üye ülkelere gönderdiği bir yazıyla belirlenen KOBİ tanımı çerçevesinde 250 işçiden az işçi çalıştıran işletmeler KOBİ olarak kabul edilmektedir. Buna göre 10'dan az işçi çalıştıran işletmeler çok küçük işletmeler, 11-49 arasında işçi çalıştıran ve yıllık cirosu 7 milyon ECU (Avrupa Ortak Para Birimi)'yu aşmayan veya 5 milyon ECU'nün altında bilanço değeri olan işletmeler küçük işletme, 50-250 arasında işçi çalıştıran ve yıllık cirosu 40 milyon ECU'nün altında olan işletmeler orta ölçekli işletme, 250'den fazla işçi çalıştıran ve yıllık cirosu da 40 milyon ECU'den fazla olan işletmeler ise büyük işletmeler olarak tanımlanmaktadır.

OECD ülkelerinde de işçi sayısı kriteri kullanılmaktadır. Çalıştırdığı işçi sayısı 20'ye kadar olan işletmeler çok küçük işletme, işçi sayısı 21-99 arasında olan işletmeler küçük sanayi işletmesi, 100-499 işçisi olan işletmeler orta ölçekli sanayi işletmesi, 500'den fazla işçisi olan işletmeler de büyük sanayi işletmesi olarak kabul edilmektedir.

Ülkemizde çeşitli kurum ve kuruluşların görevlerinin gereği olarak yaptıkları küçük ve orta büyüklükte işletme tanım ve sınıflandırmaları farklılık göstermektedir. Buna göre 1-9 personel çalıştıran işletmeler çok küçük işletme, 10-49 personel çalıştıran işletmeler küçük işletme, 50-99 personel çalıştıran işletmeler orta ölçekli işletme, 100'den fazla personel çalıştıran işletmeler de büyük işletme olarak tanımlanmak-

tadır. Devlet Planlama Teşkilatı (DPT)'de bu tanımı aynen benimsemektedir.

1990 yılında yürürlüğe giren 3624 sayılı Küçük ve Orta Ölçekli Sanayi Geliştirme İdaresi Başkanlığı (KOSGEB) Kanunu'nun ikinci maddesinde; 1-50 arasında işçi çalıştıran sanayi işletmeleri küçük ölçekli sanayi işletmeleri, 51-150 arasında işçi çalıştıran sanayi işletmeleri ise orta ölçekli sanayi işletmeleri olarak tanımlanmıştır. Kanunda gerekli görülmesi halinde bu tanımın Bakanlar Kurulu kararıyla değiştirilebileceği açıkça ifade edilmiştir.

Küçük ve Orta Boy işletmelerin Yatırımlarında Devlet Yardımları Hakkında 19.02.1999 tarih ve 99/12474 sayılı Bakanlar Kurulu kararında da KOBİ'ler tanımlanmıştır. Buna göre, imalat sanayi sektöründe faaliyette bulunan, iş yerinde en fazla 150 işçi çalıştıran, kanuni defter kayıtlarında arsa ve bina hariç, makine ve teçhizat, tesis, taşıt araç ve gereçleri, döşeme ve demirbaşları toplamının net tutarı 100 milyar Türk Lirasını aşmayan işletmeler KOBİ olarak kabul edilmektedir.

Küçük ve orta büyüklükte işletmelere finansman desteği sağlayarak bir kalkınma bankası görevini üstlenmiş olan Türkiye Halk Bankası A.Ş. çeşitli dönemlerde ekonomik ortamın koşullarına göre farklı sınıflamalar benimsemiş, ancak tüm tanımlara esas alınan nicel ölçütlerde bir değişikliğe gitmeyerek, işletmelerdeki işçi sayısı ve makine parkını (veya aşağı yukarı aynı anlama gelen, bina ve arazi dışında kalan net sabit yatırımın bilanço değerini) esas almıştır. Son olarak, Halk Bankası, KOBİ sanayi kredisinde iş yerinde en çok 250 (250 dâhil) işçi çalıştıran, kanuni defter kayıtlarındaki "arsa ve bina

hariç" sabit yatırımın (makine, tesis ve cihazları, taşıt araç ve gereçleri, döşeme ve demirbaşları ile diğerleri toplamı) net tutarı 400 milyar TL'ye kadar olan üretim ve onarım faaliyetlerinde bulunan işletmeleri, büyük ölçekli sanayi kredisinde ise iş yerinde 250'den fazla işçi çalıştıran, yukarıda açıklanan sabit yatırım tutarı 400 milyar TL'lik sınırın üzerindeki işletmeleri esas almaktadır.

Görüldüğü gibi küçük ve orta büyüklükte işletme kavramı, daha çok göreceli bir büyüklüğü ifade etmektedir. Bu büyüklük, çalışan iş koluna, sanayileşme düzeyine, pazarın büyüklüğüne bağlı olarak her ülke açısından farklılık arz etmektedir. Küçük ve orta büyüklükteki işletmelerle ilgili esas alınan tanımın kapsamı ise bu kuruluşlara sağlanacak finansal destek ve teşviklerin amacı doğrultusunda değişen ekonomik ve sosyal yapıya göre farklılık göstermektedir.

Özellikle küreselleşme süreci ile giderek yoğunlaşan ve bilgiye dayalı ekonominin getirdiği yeni koşullar çerçevesinde daha farklı bir boyuta taşınan rekabet ortamı, yeni rekabet koşulları ile mücadele edilmesini sağlayacak stratejilerin belirlenmesinde dikkatlerin ekonomide ağırlıkla bir yere sahip olan KOBİ'ler üzerinde yoğunlaşmasına yol açmıştır.

Dinamik yapıları ve esnek karar alma mekanizmaları ile yeniliklere, talep değişikliklerine ve çeşitliliklerine daha kolay uyum sağlayabilen; daha düşük yatırım maliyetleriyle istihdam imkânı yaratan ve ekonomik dalgalanmalardan daha az etkilenen KOBİ'ler, istikrarlı ve sürdürülebilir bir büyüme hedefinin gerçekleştirilmesinde temel unsur olarak görülmektedir.

Ancak KOBİ'lerin yapısal özelliklerini ekonomiye etkin bir şekilde yansıtabilmeleri sadece idari, yasal ve mali ortamın basitleştirilmesi ve iyileştirilmesini değil, mesleki eğitim dâhil olmak üzere teknik alanda da çeşitli düzenlemeleri kaçınılmaz kılmaktadır. Bu çerçevede KOBİ'leri tüm yönleriyle ele alarak uygulanacak mekanizmaları aynı çatı altında toplayacak bir işletme politikasının gereği ön plana çıkmaktadır. Faaliyette bulunan işletmelerin ihtiyaçları ve karşılaştıkları sorunları dikkate alarak, hızla değişen dünyada yeni koşullara uyum sağlanmasını ve mücadele edilmesini sağlayacak bir işletme politikasının başarılı olacağı açıktır. Dünyada en rekabetçi ve en dinamik ekonomiye sahip olmayı hedefleyen AB'de, KOBİ'lerin ekonomiye ve buna paralel olarak makroekonomik hedeflerin gerçekleştirilmesine sağladığı katkı tüm üye devletlerce kabul edilmektedir.

AB'de işletme politikası temelde çok yıllı dönemi içeren programlar dâhilinde gerçekleştirilmekte; bu uygulama daha önceki programların değerlendirilmesini sağlayarak eksikliklerin tamamlanmasını ve yeni hedefler doğrultusunda gerekli değişikliklerin ve düzenlemelerin yapılmasına imkân sağlamaktadır.

Bir başka deyişle, izlenen bu işletme politikası, işletmelerin performansının artırılmasına ve üretken girişimci faaliyetlerin teşvik edilmesine yönelik faaliyetler için bir çerçeve oluşturmaktadır.

Bu bağlamda, AB'nin makroekonomik hedefleri doğrultusunda mevcut finansman mekanizmaları kullanılarak KOBİ'lere yönelik girişimler değerlendirilmekte ve çeşitli programlar uygulamaya koyulmaktadır.

AB'de KOBİ'ler için gerçekleştirilen faaliyetlere bakıldığında özellikle mali kaynaklara erişim konusu üzerinde ağırlıklı olarak durulduğu ve araştırma geliştirmeye de ayrı bir önem verildiği görülmektedir.

Bunun yanı sıra işletmelerin dış pazarlara açılmaları, potansiyel işbirliği alternatiflerini değerlendirmeleri ve bu çerçevede bilgilendirilmeleri de işletme politikası kapsamında yer almakta; KOBİ'lerin idari, mali ve yasal alanda karşılaştıkları zorluklar ve ihtiyaçlarının belirlenmesini hedefleyen çalışmalar da yürütülmektedir. KOBİ'lerle ilgili çalışmalar çerçevesinde AB'de üzerinde durulan bir diğer önemli konu ise KOBİ'ler arasında en iyi uygulamaların paylaşımının sağlanmasıdır.

AB'nin KOBİ'lere yönelik 1997-2000 yıllarını içeren üçüncü çok yıllı programı Aralık 2000'de sona ermektedir. 2001-2005 yıllarını kapsayacak olan dördüncü çok yıllı program ile ilgili çalışmalar ise tamamlanmış ve program önerisi sunulmuştur.

Yeni çok yıllı program, AB'nin yeni ekonomik ortamda ve özellikle genişleme süreci içerisinde KOBİ'ler için saptayacağı hedefler ve buna paralel olarak gerçekleştireceği eylemler açısından büyük önem taşımaktadır.

Komisyon önerisinde 2001-2005 yıllarını kapsayacak bu yeni çok yıllı programın Türkiye'nin katılımına da açık olacağının belirtilmesi, özellikle Türk KOBİ'leri açısından AB ile adaylık sürecinde önemli bir fırsat yaratacaktır.

Bu bağlamda AB'nin KOBİ'lere yönelik olarak uygulama-

ya koyduğu mekanizmaların ve programların incelenerek faydalanma imkânlarının değerlendirilmesi Türk KOBİ'lerinin rekabet güçlerinin artırılmasında yapıcı bir katkı sağlayacaktır.

ÜSİAD BİLDİREN
Mayıs/Haziran 2007

HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜ VE YARGI BAĞIMSIZLIĞI

Demokratik yapıların temelini oluşturan hukuk devleti ilkesinin temel anahtarını, hukukun üstünlüğü ve yargı bağımsızlığı olgusunun oluşturduğu tartışma götürmez bir gerçektir. En yalın tanımıyla, hukukun üstünlüğü ve yargı bağımsızlığı; bireylerin ve devletin (kamu görevlerinin) kanunlar önünde eşit ve hür (hiçbir erke mutlak suretle başlı) olmasıdır. Bir ülkede yargı erkinin üstün ve bağımsız olması o ülkenin gelişmiş bir demokratik yapıya sahip olduğunun göstergesidir. Gelişmiş çağdaş ülkelerde de, gelişmişliğin temel ve en önemli kriteri budur.

Çağdaş gelişmiş ülkelerde durum bu iken, ülkemizde hukukun üstünlüğünden daha ziyade yönetenlerin üstünlüğünden bahsetmek yanlış bir tanı olmayacağı kanaatindeyim. Çünkü şu anda ülkemizin yürütme organını elinde tutan ve yasama organında da dilediği gibi at oynatan AKP hükümetinin hukuk reformu altında yargı erkini gütme ve denetim altına alma gayreti içerisinde olduğu ortadadır. Sayın Adalet Bakanının Hakim ve Savcılar Yüksek Kuruluna yönelik "yeniden yapılandırma projesi" adı altında ortaya koyduğu yaklaşımlar bunun bir göstergesidir. Öte yandan Sincan Ağır Ceza Hakimi, Erzincan Başsavcısı ve Kartal Sulh Hukuk Hakimi'nin mesnetsiz ve haksız soruşturmalara uğramaları da bu göstergelerin başka bir uzantılarıdır.

Dolayısıyla yargı erkinin bu kadar denetim altına alınmaya çalışıldığı bir devlette demokrasiden ne kadar bahsedilebilinir veya demokratik namelerden dem vurup, oy avcılığı peşine düşmek insanlara ne kadar inandırıcı gelir ki(?). Bu durum külahın düşüp, kelin görünmesi misalidir. Çünkü hukukun üstünlüğü ve bağımsızlığı her ne suretle olursa olsun mutlaka dokunulmaması gereken demokratik yapının temelini ve can güvencesini sağlayan en temel ilkedir. Son söz olarak unutmayalım ki; gün gelir hukuk size de lazım olabilir (?).

Tercüman
13/09/2009

GÖZYAŞLARI SEL OLDU

On gün kadar önceydi… Mevsim normalleri üstünde bir yağış bekleniyordu. Derelerin taşacağı, şehrin sıkıntı çekeceği ve birilerinin mağdur olacağı tahmin ediliyordu. Hazırlıklar, olası can sıkıcı durumlara karşı kamuoyuna verilecek mesajlar ve oluşacak tepkiler dindirecek "yedek gündem maddeleri" haber masalarındaki yerini alacaktı. Üstelik Ramazan'dı. İsyan eden, küfür eden pek çıkmazdı mercimekle, kömürle kandırılan hanelerde…

Olsa olsa çamur olur, yol kapanır, üç beş gecekonduyu su basar, bilemedin bir de mahsur kalan aile canlı yayında AKUT tarafından kurtarılır. Akşam bültenlerine çıkacak bürokrat ve yönetici tayfasının yazılı metinleri ezberlemeleri ve kıyafetlerini matem rengine bürümeleri için yeterince zaman vardı…

Buraya kadar bir problem yoktu.

Sabah başladı "hain" yağmur. Önce çiseledi, "geliyorum" dedi. Sonra hızlandı, hızlandı, daha da şiddetlendi ve bıraktı kendi iplerini. AKOM derelerdeki "beklenen taşmaları" izledikçe tahminleri çerçevesinde gelişen olayları giderek kanıksamaya başladı. Analar, babalar, eşler ve çocuklar yoldaki, trafikteki sevdiklerini arayıp "dikkat etmelerini" rica ediyorlardı. Koca İstanbul, "havasına, parasına, kızına güven olmaz garip İstanbul" bunu aşardı evvelallah…

Ama ters giden bir şeyler oldu…

Önce yükselen sular, koskoca İstanbul da kapalı kasa minibüs tamponuna dayandı. O minibüs ki, içinde canlar taşıyordu. Sonra bu "tesadüfü" bir başka "felaket" izledi. Minibüsün kapıları açılmıyordu. Su sızdı, canlar can havliyle çırpındılar. Akıllarına bile gelmedi boğulacakları. Bir kaşık suda kim boğulurdu ki? Boğuldular… Can çekişe çekişe… Titreye titreye, kıvrana kıvrana, yana yakıla canlarını verdiler.

İşte o zaman birileri, kıvranıp ölenlerin ki kadar olmasa da, benzer bir can havliyle kendi dertlerine düştüler. Önce telaşları yüzlerine vurdu. Yutkundular. Elli yıl evveline gitti akılları. Yanlışları geldi gözlerinin önüne; ortak oldukları ya da seyirci kaldıkları… Bu durumu nasıl anlatacaklarını planlamamışlardı. Buna hazırlıklı değillerdi. Dereler bunu yapmış olamazdı. Doğru ya, Global ısınma dışsal ve küresel bir sorundu. Buna rahatlıkla sığınabilirlerdi. Ayrıca, elli yılda bir olan "olağanüstü" durum, elbette anlayışla karşılanırdı. Belki de, İnsanlar yakın geçmişteki benzer ölçekli felaketleri unutmuşlardır, buna da öylesine bakar geçerlerdi. Maalesef bunlar da tutmadı. Kendi içlerine bile sindiremediler bu yalanları.

Akşam oldu. Herkes evindeydi… Birileri ağlıyordu bir yerlerde… Önce çiseledi gözyaşları… Minibüste can veren annelerin evlatları, O kadınların kocaları, O insanların anaları, babaları, eşleri, dostları. O emekçilerin iş arkadaşları ağlıyordu.

Sonra gözyaşları şiddetlenmeye başladı… TIR parkında ölenlerin de evlatları vardı. Onlar da ağladılar. Elbette onlarında sevdikleri vardı. O sevenler ağlıyordu. Birileri bir yerlerde ağlıyordu. Memleketin herhangi bir yerinde izlediği görüntülere ağlayanlar vardı. Üzülenler vardı. İçi sızlayanlar vardı. Çocuklar vardı ağlayan; tanımadıkları yaşıtları Dila'ya

ağlayan. Memlekette amcalar, teyzeler, dedeler, dayılar, ablalar, enişteler vardı; televizyonlarda izledikleri acılı yüreklere dert ortağı olmaya hazır gönülleri vardı. AKOM ağlıyordu. İSKİ ağlıyordu. İTFAİYE ağlıyordu, ASKER ağlıyordu… Türkiye ağlıyordu… Gönül dereleri taşmıştı. Gözyaşları sel olmuştu. Dur durak bilmiyordu, önüne kattığını sürüklüyordu. Acılar fırtına olmuştu. Açılımlar, protokoller ve "sıradan insanların" ömürleri boyunca kavrayamayacakları, kavrasalar da faydalanamayacakları bir sürü siyasi enstrüman bu fırtınaya teslim olmuştu. Herkes susmuştu.

İstanbul konuşuyordu.

Son yıllarda sırtına yüklenen ağırlıklara isyan ediyordu. Taşının toprağının altın oluşuna sövüyordu. Gecekondulara, kaçak yapılaşmaya, bilime değil menfaate dayalı imar planlarına öfkeleniyordu. İstanbul susmuyordu…

Ey aziz İstanbul,

Sen ki şehirlerin sultanı, Sen ki bizi bekleyen gönül sarayımız. Sen ki bir devrin bittiği, diğerinin başladığı güzel şehir. Bir devirde daha bitirip bir diğerini başlattın. Bu kez surlarını açarak değil, derelerini taşırarak… Gözyaşları senin yatağında sel oldu. Birilerini önüne kattı gidiyor.

Ey İstanbul,

Hep aldıklarını verdin, verdiklerine aldın. Haydi İstanbul, Geri al bize "beş yıllığına emanet verdiklerini"…

Tercüman
20/09/2009

SAKINCALI KOLEJ

Eğitim ve kalkınma süreci arasında doğrusal ve güçlü bir ilişki olduğu herkes tarafından kabul edilmektedir. Araştırmalarında ortaya koyduğu üzere eğitimin işgücü verimliliğinden gelir dağılımındaki adalete, sağlıktan toplumsal kalite artışına kadar sayılamayacak derecede pozitif etkisi vardır. Kalkınmanın ve toplumsal refahın en önemli girdisi olan insan kavramı, eğitim ve sürekli eğitim ile daha faydalı ve etkin bir değere ulaşmaktadır.

Eğitimin gözlenebilir ölçülerinden en önemlileri okuma-yazma oranı, okullaşma oranı ve eğitime ayrılan bütçe değerleridir. OECD ülkeleri arasında okuma-yazma oranı en düşük ülke maalesef Türkiye'dir. Yine aynı şekilde orta öğretimde okullaşma oranı % 58 olan Türkiye, bu kategoride de en alt sıradadır. Kamu eğitim harcamalarının GSMH'deki oranını incelediğimizde Türkiye'nin % 2,2 oran ile çok gerilerde kaldığını görmekteyiz. 2000 yılının OECD raporundan almış bulunduğum bu bilgiler ülkemizin genel eğitim durumu hakkında kabaca bir bilgi vermektedir.

Bu yazımda istatistiklerden ve sıralamalardan daha önemli bir konuya değineceğim. Devletin okullaşmaya ve eğitime katkısının asgari düzeyde bazılarının desteklenirken diğerlerinin engellendiği konusu önemli bir gündemdir.

Malumunuz Zeynep Mutlu Eğitim ve Kültür Vakfına ait Kemer Kolejinin Kemerburgaz'daki yerleşkesi yaklaşık bir

ay evvel akıl almaz bir gerekçe ve iradenin tüm kuvveti ile sırtını hukuksuzluğa dayayarak gerçekleştirdiği bu eylem eğitimde "gelemediğimi", "gelmediğimiz" ve "geleceğimiz" durumu ortaya koyması açısından çok dikkat çekicidir.

Yapılan anlaşmalar gereği, yaklaşık çeyrek asır sonra tüm binalarının ve eğitim ekipmanlarının hazineye kalacağı, pırıl pırıl çocukların yetiştirildiği, aklın ve aydınlanmanın fevkalade bir eğitimle verildiği bir okul düşünün. İşte bu okul İBB ekipleri tarafından hukuki süreçler beklenmeden adeta kaçak bir işyeri yada gecekondu muamelesi eşliğinde bir Pazar sabahı alelacele yerle bir edildi. Yüzlerce çocuk, onlarca veli ve birçok eğitim gönüllüsü eğitim döneminin başlamasına bir ay kala adeta yurtsuz kaldılar.

Neden (?). Çünkü, bu okul yerel ve genel iktidarın çizgisinde değildi. Çünkü, bu okul güzel ülkemiz eğitimsizlikle boğuşurken, uzak coğrafyalarda ABD ve AB destekli okullar açıp ılımlı İslam propagandası peşinde değildi.

İşbu sakıncalı okul, bir ay gibi kısa sürede eski yerleşkenin hemen yakınında bir yerde tekrar açıldı. Açılış davetinde birbirinden değerli konuklar vardı. bu seçkin davetli gurubunda kısa bir süre müdahil olma şansı bulduğum Latif Mutlu ile Zülfü Livaneli'nin sohbeti çok ilgi çekiciydi. Sayın Livaneli, eğitimin duayenlerinden Latif Mutlu'ya dönerek biraz umutsuz biraz da karamsar bir şekilde "… aydınlanmaya mı gidiyoruz, gidiyorsak bunun neresindeyiz…" dedi. Bunun üzerine sayın Mutlu, kendinden emin ve umutlu bir şekilde "… büyük ülkeyiz bunu da aşarız…" dedi. Bu sohbete müdahil olmak mevcut iktidarın eğitim politikalarının insanlar üzerinde ne kadar olumsuz etkiler yarattığını göstermesi açısından önemliydi. Bu iktidarın bütün açılım planlarının ardında hala

sakıncalı öğeler barındığını bilmek beni de sayın Livaneli kadar endişeye ve karamsarlığa sevketti.

Bayram ertesi sabahında Kemerburgaz'da gönüllü bir eğitim açılımı vardı. O sabah yarınlara umutla bakan cesur insanların aydınlık ve çağdaş Türkiye dirençleri vardı. O sabah yüzlerce gönüllü insanın yepyeni umutlara, aydınlık ve çağdaş yarınlara kucak açma heyecanı vardı. ancak büyük düşünen İstanbul'un büyük düşünen Belediye Başkanı yoktu!!!

Tercüman
27/09/2009

YURDUN İNSANI

Haftalardır gündemimizi bir Kürt açılımı furyası meşgul edip gitmektedir. Her kafadan ayrı bir ses, ayrı bir yorum çıkmakta. Ancak açılımın boyutunu, içeriğini ortaya net olarak analiz edip, koyan, açıklayan yok. Yani bildik yurdum insanı manzarası.

Sayın Başbakan ve hükümet üyelerinin bu bilgi ve kavram kargaşalığını ortadan kaldırmaları asıl görevleri iken, kendileri bunlara katkı sağlayacaklarına, kendi partilerinin üst kademelerinde görev yapan kimi kişilere adeta magazin boyutunda bir takım beyanlar verdirterek suyu iyice bulandırmaya çalışmaktadırlar. Bunun en güzel örneği, sayın Edibe Sözen'in yapmış bulunduğu beyanlar. Ne demişti Edibe Sözen (?). Kevin Constner'imiz eksikti. O da yorum yaptı, tamam artık bu iş rayına girdi. Bu beyanat üzerine hemen hemen tüm kamuoyu başladı, "Kevin Costner'in Kürt açılımını gerçekten destekleyip, desteklemediğini sorgulamaya. Hiç kimse Kevin Costner'in bırakın Kürt açılımı hakkındaki bilgisini tartmaya, Türkiye hakkında bildiklerini dahi tartmayı akıllarına getirmemişti.

Tam bu esnada Sayın Başbakan bir mektup nostaljisi patlattı derinden. Haydi, buyur buradan yak. Kamuoyu bu seferde söz konusu mektubun posta ile mi(?), kurye ile mi (?), güvercin ile mi (?) ana muhalefet partisi liderine gönderileceği hususunda meşgul olmaya başladı.

Kamuoyu bu safsatalarla ilgilenirken, BİLGESAM (Bilge Adamlar Stratejik Araştırmalar Merkezi) Güneydoğu'nun 19 ilinde Kürt yurttaşlarımız ve kardeşlerimizle, mevcut açılım için veri niteliğinde olabilecek bilimsel nitelikteki bir anket yaptı ve sonuçlarını açıkladı. Anketin sonuçları dikkat çekiciydi. Ankete göre, ankete katılanların % 81'i "T.C. vatandaşı olmaktan" gurur duyuyor. % 83'ü "Türk Bayrağı bayrağım, İstiklal Marşı marşım" diyor. % 82.56'ı "Kürtler-Zazalar-Araplar ile Türkler kardeştir" diyor. Sonuç itibari ile söz konusu anketten çıkan yorum ve çözüm önerisi belli; "eğitim artsın, işsizlik bitsin."

Aslında bu fotoğrafı görmek için anketlerin yapılmasında gerek yok. Çünkü Türkler, Kürtler, Lazlar, Abazalar hepsi bir coğrafyanın ürünüdür. Hepsinin duyguları, görüşleri, yaşama dair bakış açıları birdir. Daha geçen hafta 40 yıllık popçu Ajda Pekan halay türkülerini Hasankeyf'de söylerken, orada yüzlerce Türkü ve Kürdü kolkola halay çektiren işte bu güç ve inançtır. Gönül yarası filminde Aynur Doğan'ın söylemiş bulunduğu Kürtçe türküye, Meltem Cumbul'un, Şener Şen'in kendisine Kürtçe bilmiyorsan bu türküye neden ağlıyorsun dediğinde, Meltem Cumbul'un bu Türkiye ağmak için Kürtçe bilmek mi gerekir dedirten de bu güç ve inançtır.

Netice itibari ile bu kadar kaynaşmış bir toplumu, bir takım sorunları farklı mecralara çekerek açılım safsatası adı altında kaşıyıp, bir takım güçlere hizmet etmek AKP hükümetine bir şey kazandırmayacağı açıktır. AKP hükümeti bu konuda mayınlı araziye girdiğini fark etmelidir. Çünkü bu ülkede asıl sorun ezen-ezilen sorunudur. Paylaşım sorunudur. İşsizlik, sağlık, eğitim sorunudur. Ama her şeye rağmen birlik

ve dirlik içinde bu ülkede yaşamaya devam edeceğiz. Nazım Hikmet üstadın dediği gibi "**… bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşçesine…**"

Tercüman
11/10/2009

AKP'NİN AKIL OYUNU

AKP kadroları, psikolojiden, sosyolojiden, demografiden kısacası aklınıza gelen tüm modern bilimlerden istifade etmeyi çok iyi biliyor. Örneğin, Habur sınır kapısında malum karşılama töreninin bir şova hatta tahrik edici bir meydan okumaya dönüşeceğini adları gibi biliyorlardı. Ancak bunun meydana gelmesini sağlamak için ellerinden geleni yaptılar. Hem de yargı mensuplarını teröristlerin ayaklarına helikopterle taşımaktan tutunda konteynırlara mahkeme kurmaya kadar.

Bunun sonunda iki seçenek vardı. ya bu tip aşırı görüntüler yaşanacaktı, ya da zor bir ihtimalde olsa DTP ve PKK ortak aklı boynunu öne eğecek ve sürece "soğukkanlı" ve "izan" çerçevesinde yaklaşacaktı. İkincisi olsaydı, "güzel şeylerin" mimarı AKP; Türkiye'ye yıllarca çektiren eli kanlı PKK'lıları dize getiren, eşkıya tayfasının siyasi uzantılarının ve destekçilerinin üzerinde büyük etki sahibi olan bir hareketi temsil edecekti. İşte, karşılamaların olduğu gün Başbakan'ı kürsüde yaşanan olayları "güzel ve olumlu" olarak adlandırmasının sebebi buydu. Bu mevcut oylara yüz binlercesini daha eklemek demekti.

Ama olmadı. Binlerce insanın haykırışları, açılan elebaşı posterleri, sallanan PKK bayrakları, atılan sloganlar, Ahmet Türk'ün memleketin diğer kısmını oluşturan Türk'leri hedef alan "korkmayın, huzurunuza ve barışınıza zarar gelmeyecek" açıklaması ve daha birçok zihin kurcalayıcı hareket ve olay, ülkede büyük infial yarattı.

Modern bilimin tüm nimetlerinden faydalanmayı iyi bilen AKP kadroları, her iki duruma göre de planlarını hazır tuttukları için ve manevra kabiliyetlerini sürekli besledikleri için bir anda çark etmeyi başarabildiler.

Sırasıyla tüm partililerden gelen açıklamalar, önce DTP'yi sonra muhalefeti ve sırasıyla tüm ülkeyi şaşırttı.

Daha düne kadar "gereken bedelleri ödemeye hazırız" diyenler, kitlelerin tepkilerini süratli bir şekilde okudu ve "açılımla ara vermeyi" uygun gördü.

Ne oldu? AKP merkez kitledeki yirmi beş milyon oydan gözünü ayıramayacağını, kendisini besleyenlerle destek verenler arasında tercih yaptığında ülkenin genel oy eğilimlerini yani kendisini besleyenleri tercih edeceğini gösterdi. AKP, bir anlamda MHP den CHP den yada genel anlamıyla "sistem" siyasetinden uzaklaşmayı istemedi.

Olan, PKK'yı dostane şekilde kucaklayan bağrına basan DTP'ye, sempatizanlarına ve onların uzantılarına oldu. Şehit ailesinden gazilere, askerden sivile, gencinden yaşlısına ve hatta Türkünden Kürtüne milyonların gözünde ayrışmayı ve toplumsal çözülmeyi tetikleyen siyasi hareketin önderi gibi algılandı.

İşte böylece, büyük plandaki en önemli figüranlardan DTP, ummadığı, beklemediği ve belki de hak etmediği bir darbe aldı. AKP, büyük oyundaki en riskli rakibini "merkez kitle" önünde neredeyse "itilmiş" durumuna soktu. Buna bir de, çabalar sarf eden, kendini feda eden, elinden geleni yapan ama mağdur olan vatansever figürünü ekleyin. Alın size kırk yıllık milliyetçiden, Atatürkçüden demokrattan, ulusalcıdan gelecek on binlerce ilave oy ve paha biçilmez bir imaj.

Sürecin tıkandığı günlerde, AKP'nin büyük oyunun yeni sahnelerini hazırlaması gerekiyordu. Bu hazırlıklara da çoktan başlanmıştı. Savcılığa 12 gün önce gelen ve nasılsa bir şekilde basına sızan belge, tam bu tıkanışın AKP'ye neler kaybettireceği konuşulduğu dönemde ortaya çıkıverdi.

Şimdi ülkede herhangi bir aklı yerinde adam bulabilir misiniz ki, bir tek PKK'lının bile teslim edilmesine ön ayak olsun. Yada bir tek kişi gösterin ki, tüm PKK'lılara özel bir af tasarısının hazırlanmasını teklif etsin. İnanın bu saatte bunun sonu linç olur.

İşte AKP'nin oyunu.

Cumhuriyet bayramı hazırlıklar için işi gücü bırakıp fener alayı tertip etmeye uğraşanlara, Azerbaycan'da ki bayrak krizine takılıp kalanlara, resmin tamamına değil bir parçasına bakanlara, politikalarını konuşulanlara ve gördüklerine göre sığ şekilde oluşturan diğer siyasi kadrolara duyurulur.

Ve bir hatırlatma.

Başörtüsü konusundan anayasa değişikliğine, yargıya müdahaleden Ergenekon davasına, dış ilişkilerden ekonomik konulara kadar yüzlerce ve hatta binlerce kritik, hassas ve birbiriyle ilintili konuyu bir şekilde idare edebilen, yönetebilen ve sürdürebilen AKP, hiçbir şeyi unutmuyor ve hiçbir şeyi ajandasından çıkarmıyor.

Bu tip bir siyasi irade karşısında "sistem siyasetinin" ve "eleştirel muhalefetin" artık bir şansı gözükmüyor. Umudumuz, yeni oluşumlar ve siyasi fikir oluşumlarında, Türkiye, siyasetin farklı okunması ve muhalefetin bir anlamda "siyasi ayrılık" değil, iktidara, "kısmi ortaklık" olarak algılanması

şeklinde bir akıl revizyonuna ihtiyaç duyuyor. Buna işaret eden tek hareket ise DTP.

Sonraki yazımızda, DTP'nin neden bu değişim ihtiyacını karşıladığını düşündüğümüzü açıklayacağız.

Tercüman
01/11/2009

DEMO-KRİTİK HATA

Olmaz;

Amerika veya AB istedi diye, ailemizin şirin kara kuru başkanı Obama istedi diye, Blackwater Irak'ta çuvalladı diye, böyle açılım falan olmaz.

Olamaz;

Bu coğrafyada, bu demografik yapıda, bu tarih zemininde ve bu gri günlerde demokratik haklar palavraları olamaz.

Olmamalı;

Bu kimlik bunalımına, bu ayrışma zeminine, bu kopma gerginliğine girmemek adına olamamalı.

Yapmayın, etmeyin. Durduk yere bu memlekette dargınlıklar, ayrışmalar, nifaklar ve itişip kakışmalar salmayın başımıza.

Bu 1000 yıllık senaryonun parçası ve yandaşı olmayın.

Değil sizlerin, çocuklarınızın ve hatta hatta çocuklarınızın torunlarına bile yük kalacak safsatalar için sokakları, haneleri, akrabaları, dostlukları kırıp geçirmeyin.

Ne istiyorsanız yapın;

ABD'den gelen talimatla uymaya, Arap şeyhleriyle plazalar dikmeye, eski düşman yeni dost Siyonist sermaye ile düşüp kalkmaya, memleketi soymaya, cemaat ayaklarında mil-

leti uyutmaya, mercimek ve kömür dağıtıp oy almaya, imar planlarını kafanıza göre değiştirip 3. 4. 5. ve hatta 6. köprü yatırımlarından rant elde etmeye kısacası eski alışkanlıklarınızın hepsini dilediğiniz kadar yapın.

Ne yapacaksanız yapın edin ama bu kritik konuya dokunmayın. Varın teğet geçin buralardan.

Olmayan kavgalar icat edin sonra da dostlar alışverişte görsün diye barıştırma seansları adı altında bölmeyin memleketi.

Bırakın yargının, askerin, bürokrasinin ve cümle kurumların yakasını.

Böyle devam ederseniz;

Tahribat için kırmızıyla işaretlenecek kapılardan,

Nüfus cüzdanlarındaki kütükleri sebebiyle işlerinden atılacak gençlerden,

İnanç farklılıklarından dolayı dışlanacak komşulardan,

Doğum yeri yüzünden otobüs bileti alamayacak yolcudan,

Sakalının bıyığının şeklinden üniversite anfilerinin en arka sırasında yalnız oturmak zorunda kalacak öğrenciden,

Kaşının gözünün renginden ip atlamaya bile çağrılmayacak çocuklardan,

Şivesinden dolayı restoranda yer bulamayacak insanlardan…

Kısacası tüm bu korkunç kopmalardan hem bu dünyada hem de ahrette sorumlu olacaksınız.

Gerçi sizler "Hıristiyan anayasasının" altına Roma Belediye sarayındaki Curuazzi salonunda imza atmış, Amerika'da Musevilerden "cesaret ödülü" almış insanlarsınız. Sizinle bu manada konuşmak ne kadar doğru bilinmez.

Dünyayı çok sevdiğinizi, mala mülke, araziye, villaya, yata kata bayıldığınızı, eski düşmanlarınızla aslanlar gibi sermaye pazarlığı yaptığınızı anlıyoruz da, nice masum kulu kavgaya düşürmeyi inancınızın ve ahlakınızın neresine sığdırdığınızı anlamıyoruz.

Bizi, aldatılmak değil, kavgaya düşmek,

Açık değil, dosttan sevgiliden ayrı düşmek yıkar.

Terüman
04/11/2009

DEĞİŞEN TÜRKİYE

Tüm dünya gibi Türkiye'de makro değişikliklerden etkilenmektedir. Globalleşen yani bir anlamda tekilleşen ve ironi şeklinde küçülen yeni düzen tüm değer yargılarını değiştirmektedir.

Özellikle iletişimin geldiği nokta ve kitle medyasının toplum üzerindeki gücü, insanların sadece algılarını değil, davranışlarını, beklentilerini, önceliklerini ve buna bağlı olarak tüm duruşlarını etkilemektedir.

Türkiye değişmektedir. Kimilerine acı kimilerine sevinç olsa da, bir yerlerde karanlıklar bir yerlerde aydınlıklar olsa da Türkiye değişmektedir.

Bu değişim siyasetten ekonomiye, kültürden eğitime, devlet algısından bireysel tercihlere kadar birçok yerde emarelerini görmekteyiz. Bunu en kısa sürede de etkiler takip edecektir. İşaretler, etkiler ve sonuçlar peş peşe geldikçe, hepimiz için yarınlara ilişkin farklı düşünceler ve anlamlar üremeye başlayacaktır.

Bunlar işin güzel ve umut dolu tarafları. Peki, bu süreç kimler tarafından, nasıl ve hangi istikamette yönetilecektir? Kimler hangi maksatla bu rüzgârı arkalarına alacaklardır? Toplumun ihtiyaç duyduğu değişim ve değişime uyum süreci konusunu hangi kadrolar hangi profesyonel projeler çerçevesinde ele alabileceklerdir?

Herkes değişimin farkında. Bunu görmemek veya anlamamak için ya çocuk ya da uslanmaz bir inatkâr olmak lazım.

Asıl soru şu: Değişen Türkiye'nin istikameti neresi olacaktır.

Türkiye, politika yapıcılarının merkezle olan ilişkisini bu düzlemde muhafaza ettikçe ve çıkar ilişkilerinden beslenen menfaat odaklı siyaset olgusu kulisleri ve siyasi organizmaları terk etmedikçe bu yeni süreç sersem sepelek bir yuvarlanmadan ibaret olacaktır.

Siyasi kadroların var oluş sebepleri ile kaynakları arasındaki uçurum normalize edilmeli hatta tamamen ortadan kaldırılmalıdır.

Bu söylemi, bu niyeti ve bu hedefi somut olarak ortaya koyan ve siyasi bir denklem üreten ve bunu iktidara giden yol olarak kendine düstur edinen tek hareket şimdilik **Değişen Türkiye Hareketi**'dir. Bunu başarıp başaramayacaklarını, söylemlerindeki samimiyeti, niyetlerindeki gerçekliği ve akıllarındaki aydınlığı zaman içerisinde hep beraber göreceğiz.

Ama şimdilik şunları söyleyebiliriz;

Birincisi; sistemin birbirini kollayan yapısını algılayan DTH, kendine farklı bir yol çiziyor.

İkincisi; halkın lime lime edildiği dönemde herkesi farklılıklarıyla kucaklamayı amaçlıyor.

Üçüncüsü; değişimin toplumun her köşesine sirayet ettiğinin farkında. Bunu kullanarak insanlara "güç sensin, değişirsen her şey değişir" mesajını veriyor.

Dördüncüsü; liderinin "hizmet belediyeciliği" tecrübelerinden son derece iyi şekilde faydalanıyor.

Beşincisi; liderinin dürüstlüğü, temizliği ve şeffaflığı doğal bir çekim alanı oluşturuyor. Sarıgül, herkesin kendinden bir şeyler bulabildiği bir "hizmet adamı" profili çiziyor.

Altıncısı; muhalefette kalmayı kendine yakıştırmıyor ama besin kaynağının "muhalif" olmak olduğunu saklamıyor.

Yedincisi; diri ve üretken duruşunu, yine dirençli ve azimli sempatizanlarında alıyor.

Sekizincisi; menfaat gruplarına, "menfaat için gelmeyin" mesajını veriyor. Sistemin en önemli hastalığının kendisine bulaşmasına müsaade etmiyor.

Bunlar, DTH hakkındaki ilk ve olgunlaşmamış düşüncelerimiz.

Umarız DTH, bu farklı olma ve farklılaştırma idealarından sapma göstermez. Böyle bir tutarsızlık, "değişim" ve "yeni bir dönem" vaad eden Sarıgül'ü sisteme yakınlaştırır.

Sistem ise sapanlar ya da saptıranlarla beslenir.

Sarıgül'ün bu sisteme yem olmak istemediğini düşünüyoruz. Bunu, yıllar evvel "haksızlıklara ve hakaretlere" uğradığın CHP kongresinde tüm kamuoyuna göstermişti.

DTH; liderinin kalbini, aklını, hislerini ve cesaretini muhafaza edebildikçe ve bunları geliştirip modelledikçe büyüyecektir. Yani aslında kendisi de değişecektir. Amacına hitap eden bir sürece girecektir.

İşte bu farklılık, sistemle ayrışmak ve ona karşı direnmek manası taşımaktadır. Sistem siyasi oluşumu, bu yaramaz çocuğa sopasını gösterecek ve yolundan vazgeçirmeye çalışacaktır.

İşte bu korumacı ve kapalı devre sistemin baskılarına direnç gösterebilecek ya da gösterebileceğinin işaretlerini veren tek oluşum şu an için DTH'dir.

Tercüman
08/11/2009

AÇILIM DEDİKLERİ

Malumu ilandan öteye gitmeyen, laf kalabalığından ve siyasi cambazlıktan başka bir şey değilmiş.

Bu fikri ortaya atan da, karşı çıkan da işin farkında. Dün Genel Kurulda ki görüşme gösterdi ki, kimsenin bu işe ayıracak vakti ya da sarılacak gayreti yok. Bülent Arınç başta olmak üzere, tüm gözyaşı dökenlere, kendini feda etmekten bahsedip elini taşın altına bile koymaktan kaçınanlara halk bir kez daha güldü geçti.

Sözümüz Hükümete;

Sağduyu mesajları vermek, birlikten beraberlikten, kardeşlikten bahsetmek kısacası yalan dolan laf ebeliği yapmak için mi ülkeye aylardır gerdin? Bu muydu "milli birlik", "demokratik açılım" planınız, projeniz. Bunun için mi millet gerildi, vatan gerildi, dost ağladı, düşman güldü? Bu muydu derdiniz tasanız. Malumu ilan için mi tozu toprağa kattınız?

Sözümüz CHP'ye;

Adınız gibi bildiğiniz, ciğerini tanıdığınız bu hükümetin ve partinin hayal mahsulü planlarına mı böylesine tepki koydunuz. Bilmiyor muydunuz bunların ortalık karıştırmadaki, suyu bulandırmadaki, kırıp döküp sonrada pardon demedeki ustalıklarını. Biliyordunuz, hem de çok iyi biliyordunuz. Peki niye böyle bir bardak suda fırtınalar kopardınız. Varlığından şüphe ettiğiniz, gerçekliğine inanmadığınız bir öcüyle niye

böyle can siparane savaşıp millete de kahraman profili çizdiniz?

Sözümüz MHP'ye;

Madem hükümeti anayasal değişikliğe itecek kadar gözünüz karaydı, madem ortalıkta dönen oyunun sağı solu önü arkası olmayacaktınız, neden bu hararet denkleminin tarafı oldunuz? 3 ay önce çıkıp "fazla lafa gerek yok, ne yapacaksan anayasa üzerinden yap, ama sıkıyorsa yap" deseydiniz, kestirip atsaydınız? Dağlara çıkmayı konuşmak yerine, meclisi kitleseydiniz. Sine-i millet'e dönseydiniz. Bölücü yasaları anayasaya monte edecek AKP'yi, tarihle ve milletle yüz yüze bıraksaydınız...

Sözümüz DTP'ye;

Ey aklı selim insanlar. Öğrenemediniz mi hala AKP ipiyle kuyuya inilmeyeceğini. Millet değil ümmet kaygısıyla hareket edenlerden size fayda gelmeyeceğini. Bunların ipiyle derin kuyulara inerseniz, sonsuza kadar orada kalacağınız hala anlamadınız mı? Kabul edilir ya da edilmez ama davanıza bu adamları ortak etmemeyi hala öğrenemediniz mi? Bu sistemle kavga ederken sizi ringe itenlerin sonra karşınıza çıkıp yumruk üstüne yumruk vurup sizi parçalayacaklarını göremediniz mi?

Sözümüz MİLLET'e;

Yarınızdan fazlasını temsil edilmediği bir meclisin tamamının sorunlarını çözeceğini mi sandınız? Gözünüzün boyandığı, oylarınızın mercimeklerle, nohutlarla, buzdolaplarıyla satın alındığı seçim sonucunda ortaya çıkan iktidarın, kaşıkla verdiklerini kepçeyle alacağının hala öğrenemediniz mi? Kaybolan aylar, yıllar ve tükenen ömürler size bu topraklarda

asla kalıcı barışın olamayacağını ve halkın menfaatlerine uygun bir iktidarın başa gelemeyeceğini öğretemedi mi? İktidarların, sadece partilerden değil, güç odaklarından ve menfaat gruplarından teşekkül ettiğini ve sizin hakkınızdaki nihai kararın onların elinde olduğunu hala kavrayamadınız mı? Hislerinizle oynayan medyanın sadece ucuz kredi peşinde ya da cemaat hizmetinde olduğunu göremediniz mi?

EY MİLLET…

Açılım dedikleri, açıldıkça kapanan, kapandıkça sıkışan, sıkıştıkça gerginlik yaratan ve patlamaya hazır bir bomba gibi gündeme oturan bu oyundan sıkılmadın mı?

Bize "açılım paketlerinden" değil, "yaşam paketlerinden" bahsetmeyen hükümetin ve bu sahnenin emektar oyuncularına "inin sahneden" demenin zamanı gelmedi mi?

Tercüman
15/11/2009

Diyalog Suçları (1)

ERMENİSTAN İLE GELİNEN NOKTA

Bir ülke düşünün. İç ve dış politikasını belirleyecek siyasi iradenin ve idare kadrosunun en büyük seçim propagandası olarak dağıttıkları mercimek ve kömür olsun.

Bir millet düşünün. Ulusal iddialarını ve duruşlarını, ekonomik koşulları iyileştirmek için bir çırpıda geri plana atabilenleri sırf "dini bütündür, temiz adamdır" diye coşkuyla alkışlayabilsin.

Bir medya düşünün. İktidar taraftarı olmayı bir kenara bırakın, eski düşmanlıkları dostluklara çevirme kisvesi altında, sınırsız kredi ve itibar peşinde koşmaktan yorgun ve bitap düşmüş olsun.

Bir iktidar düşünün. Vatandaşını, oy veren destekçisini ve vermeyen karşı görüşlü cümle halkını en nazik ve hassas noktalarından yaralamaktan rahatsızlık duymasın.

Bir seçmen grubu dününün. Amerika'da ki muhteremden gelen mesajları dinleyip iktidarın her yaptığını ayakta alkışlasın ve destekçisi olsun.

Bütün bunları şöyle bir düşünün ve kendinizi Sarkisyan'ın yerine koyun.

Siz Sarkisyan olsaydınız, Allah - kitap deyip ülkeyi "komple özelleştiren" adamları muhatap almaz mıydınız?

Siz Sarkisyan olsaydınız, 95 yıllık "acınızı ve intikamınızı", Amerika'nın kuklası olmuş bu adamlardan çıkarmayı daha kestirme bir yol olarak görmez miydiniz?

Siz Sarkisyan olsaydınız, ezdiğiniz, kırdığınız, perişan edip hapsettiğiniz Dağlık Karabağ Azerilerini tek kalemde silip atan sözde soydaşları olan bu adamları el üstünde tutmaz mıydınız?

Diyelim Sarkisyan olmak hoşunuza gitmedi.

Peki ya siz Obama olsaydınız, ASALA teröründen canı yanmış, yüzlerce evladını toprağa vermiş ama zamanla para delisi, açgözlü, tarihini unutmuş ve kontrolsüz bir tüketim toplumuna dönüşmüş bir ülkenin, kilolarca mercimek ve tonlarca kömürle iktidara gelmiş adamlarına mı yanaşırdınız, sıkı sıkı duran muhafazakâr aydınlarına mı?

Siz Obama olsaydınız, askerinden "kelle" diye bahseden, terörist başına "sayın" diyen çiftçisine "ananı da al git" diyen, tarihiyle ve cumhuriyet ilkeleriyle gece gündüz kavga eden insanlarla mı işbirliği yapardınız, yoksa gücünü kurtuluş savaşından alan vatan sevdalısı Cumhuriyetçilerle mi?

Bu da mı olmadı, peki siz Hillary Clinton olsaydınız, Atatürk'e küfürün ve cümle cumhuriyet değerlerine hakaretlerin suç olmaktan çıkarılmasını öneren AB genişleme raporuna, karnesi pekiyi ile dolu öğrenci gibi sevinen adamların tarafını mı tutardınız, yoksa her 10 Kasım da ve 29 Ekim de gözleri yaşlarla dolan cumhuriyet ve demokrasi yoldaşlarının tarafını mı?

Lafın kısası, kimse Hrant'lara, Agop'lara, Alen'lere, Anahid'lere kısacası beraber yaşadığımız canlarımız Ermeni vatandaşlarımıza suç bulmasın.

Suç, geçmişi didikleyip husumetleri hortlatan, kavga çıralarını ateşe veren, bölünmelerden ve parçalanmalardan medet uman Lawrance zihniyetidir. Suçlu, ılımlı İslam projesiyle Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihe gömmek isteyenler ve onların Osmanlı Hürriyet ve İtilaf Fırkası'ndan başlayarak bugüne gelen işbirlikçi uzantılarıdır. Suçlu, medyayı sirke çevirip akıllarımızı durduran, boşaltan ve kolayca himaye edilebilir et parçalarına dönüştüren batılı zihniyettir.

Ancak yazık ki, her dönem olduğu gibi yine bu zihniyet kazanacaktır. Çünkü, Fenerbahçe Başkanı Sayın Aziz Yıldırım başkanlık görevini bıraktığını açıkladığı 2006 yılında yolları kapayıp "yapma başkan bizi bırakma" diye "büyük yürüyüşe" geçen binlerce insanı barındıran bu ülkede, iktidarın atalarının soykırımcı olduğunu kabul etme noktasına geldiğinde aynı insanlar tepkisiz kalıyorlarsa artık yapılacak pek bir şey kalmamıştır.

Başbakan diyor ki; yurtta diyalog, cihanda diyalog… satarak, vazgeçerek, verip kurtularak ve gerekirse arkanı dönüp giderek… ama illaki diyalog… Yani 19 Mayıs 1964 yılında Papa 6. Paul tarafından kurulan PCID yani Dinlerarası Diyalog İçin Papalık Konseyinin emir ve ilkelerine tam riayet. İlle de diyalog, mutlaka diyalog.

Atanı kesenle, Atana küfür edenle, toprağında gözü olanla, hainle, kalleşle, teröristle, alçakla, şeyhle, mösyöyle kısacası aklına gelen her kim varsa hepsiyle diyalog. Yeter ki para gelsin, demokrasi gelsin, Obama okşasın, Talabani kucağına

alıp sevsin, Peres öpsün koklasın, Öcalan aferin desin… Ne olursa olsun illa diyalog olsun.

Bu size, Barış Köprüleri kitabının fikir babası ve yazılma gerekçesi "yüce ve erdem sahibi" gözü yaşlı şahsiyetin düşünce ve söylemlerini çağrıştırmadı mı …?

Acıdır ki, bir tek vatandaşıyla ve milletiyle diyaloğa giremeyen bir hükümet tarafından yönetiliyoruz.

Bırakın Ermeni diyaloğunu, Kürt açılımını… Hepsi fasa fiso. Büyük resme bakın… Hangisine mi… Tıklayın görün…

http://www.mavilink.com/gercek09.htm

Haftaya İsrail'e tatbikat postası koyan ve "one minute" yaygarası koparanların MR sonuçlarında ortaya çıkan lobi tırsaklıklarını ve teslimiyet heveslerini açıklayacağımız yazımıza kadar sağlıcakla kalın…

Tercüman
18/11/2009

ALAMUT KALESİ'NDE GÜN BATIMI

Hassan Sabbah, tarihin ilk organize terör ve suikast timini kuran kişidir. Kurbanlarının içinde en bilineni Selçuklu Veziri Nizam'ül-Mülk'tür.

Hassan Sabbah, kendisine ihanet edildiğinde ortadan kaybolmuş ve tam yedi yıl boyunca hiç ortaya çıkmamıştır. Bu süre zarfında, kendine mürid derecesinde taraftar ve hatta fedailer toplamıştır. Bu topluluğun adı Haşhaşiyun'dur.

Sabbah, fedailerini değişik bir yöntemle elde tutmayı başarıyordu. Çağımızın uyuşturucu belasının kaynağı sayılan afyon, Sabbah'ın en önemli kozuydu. Suikastçı olarak yetiştirdiklerine ya da fedailerine afyon içirerek onları dilediği şekilde kontrol edebiliyordu. Teşkilata kabul edilecek fedailer önce afyon ile uyuşturuluyor, daha sonra önceden hazırlanmış bir bahçede kadınlarla eğlendiriliyordu. Bu bahçe fedai adayına cennet gibi gösteriliyordu. Aday fedai ayıldığında artık sadece oraya gitmeyi hayal ediyor, afyon içmeyi ve Sabbah'ın sözlerini dinlemenin kendisine sonsuz mutluluklar vereceğini düşünüyordu.

Bu afyon etkisi Sabbah'ın muhtelif gösterişlerini kolaylaştırıyordu. Mesela misafirleri Alamut Kalesi'ne gittiklerinde, Hasan Sabbah onları etkilemek ve müritlerinin kararlılığını göstermek için kalenin yukarısında duran müritlerinden bir kaçına işaret ederek aşağıya atlamalarını ister ve onlar da hiç

tereddüt göstermeden atlayınca misafirleri bu olaydan oldukça etkilenirler.

Sabbah, organize ettiği suikastlarla da hem korku hem de saygı kazanıyordu. Kendisi için ölmeye hazır binlerce fedaisi olan bir insan, doğal olarak iktidar sahibi oluyordu. İşte bu gerçek, Sabbah'ın kısa sürede tüm İran ve Mezopotamya coğrafyasının en kuvvetli insanı olmasını sağlamıştı.

Yalancı cennet masalı sayesinde Hasan Sabbah'ın etrafında oluşan fedailer ordusu, kısa zamanda adlarını duyuracak suikastlar düzenlediler ve çoğunda başarılı oldular. Hasan Sabbah'ın yok edilmesini istediği hedef kim olursa olsun suikasta uğruyor, çoğu ölüyor, kurtulanlar ise yeniden suikastlara maruz kalıyorlardı. Başarılı olamayan fedailer idam edilirken ya da parçalanırken cennete girecekleri için mutlu ölüyorlardı.

Alamut kalesinde kurduğu yalancı cennet ve kendisine bağlı on binlerce insan Hassan Sabbah'ı tarihin ilk terör lideri yapmaya yetip de artıyordu. Sabbah, tüm sorunlarını bu fedailerini taşeron olarak kullanarak ve baskıcı şiddet metodunu tercih ederek çözebiliyordu. Buna o kadar inanmıştı ki, kendisine yönelik tüm başkaldırıları ve muhalefeti aynı şekilde ve sürekli biçimde bastırabileceğini düşünüyordu.

Yıllar geçiyordu. Sabbah'da yaşlanmış ve eski gücünü yitirmeye başlamıştı. Alamut kalesinde gün batımı vaktiydi. İnsanları aptallaştırabilecek ve onları kullanabilecek zekaya sahip bir insanın neler yapabileceğini görmüştü dünya. Ama ilahi saat Sabbah için de tükeniyordu. 1124 yılında Sabbah ölmüştü.

Pratikte ele geçmesi imkânsız olan oldukça dik, sarp kayalıklar üzerinde kurulmuş tarihte de pek çok güçlü orduya meydan okumuş konumu ve sert savunması nedeniyle asla ele geçirilememiş olan Alamut kalesine gün batmıştı.

Alamut kalesi 1256 yılında Moğol komutanı Hülagû Han tarafından normal yollardan ele geçirilemeyince; o yıllarda yeni keşfedilen petrolün kalenin bulunduğu tepenin altına tüneller kazılması ve bu tünellerin de içine petrol doldurulması ve ateşe verilmesiyle patlatılmış dolayısıyla da imha edilerek ele geçirilmişti.

Yani, zekasıyla insanlara zulüm ve hükmeden bir sistem, daha akıllı ve kararlı bir sistem tarafından yerle bir edilmişti.

Peki, bu yazının bu keyifli hafta sonu gününde gazete de ne işi var diyenlere, "lütfen bu yazıyı günümüzle ve günümüzde yaşananlarla bağdaştırmayın" diyorum.

Tercüman
22/11/2009

Diyalog Suçları (2)

İSRAİL'E TEPKİLER VE BAŞBAKAN'IN EN ZOR SINAVI…

Sayın Başbakan'ın son yıllarda sergilediği tavırlar, aldığı kararlar ve kullandığı ifadeler dikkatle incelendiğinde şu sonuçlara varılmıştır;

Halkının hassasiyetlerini dikkate alan bir Başbakan ile ümmet sevdası ile hareket eden Başbakan birbiriyle şiddetle ters düşmektedir.

İsrail yıllardır Filistin'i vuruyordu. Hatta kendisi Amerikalı diplomatlardan Türkiye'ye nasıl başbakanlık yapacağına dair dersler alırken bile. Hatta "one minute" yaygarası koparıldığında bile. Peki, ne oldu? Kuvvetle muhtemeldir ki, uzun süredir neo-con ların baskısından bunalan Başbakan, yeni düzenin ve doğu milliyetçiliğinin rüzgârını arkasına almış gibi gözüküyor.

2003 yılında Irak'ın işgaline, bizzat halkının reaksiyonlarına ve hassasiyetlerine rağmen sessiz kalan Başbakan, Obama'nın gazına gelerek 2009 yılında Türk dış politikasının omurgasını zedelemiştir. Milyonlarca insanın öldüğü söylenen bir savaşta, sadece binlerce Türkmen katledilirken, Kerbela yerle bir edilirken halkının hassasiyetlerine tepkisiz kalan Başbakan, şimdi ne oldu da şahin rolü kesmeye başladı.

Yine bulgular gösteriyor ki, bunda da İsrail ile "anlaşılamayan" ya da "lehine neticelendiremediği pazarlık konularının" etkisi dikkat çekmektedir.

Dağlık Karabağ sorunu ortada dururken, Azeri kandaşlarımızı neredeyse yüzüstü bırakarak Ermenistan ile protokol imzalayan hükümet, bu karara oluşan tepkilere ve halkının hassasiyetlerine kulak tıkarken, yani bir anlamda Karabağ kampında tutsak kalanlara itibar göstermezken, nasıl oluyor da fol yok, yumurta yokken Gazze Şeridi'ndeki kampları ön plana taşımaya başlıyor. Buna karşılık Aliyev, ilk olarak yaşamsal değeri olan Doğalgaz konusunda Türkiye'ye kapıları kapatıyor. Bakalım, kış geldiğinde soğuktan donan çocuklarımız için Filistin'de yardım gecesi tertip edilecek mi?

İsrail'e toprak satarken ilkokul çocukları gibi hoplayan zıplayan, Amerikan menşeili ve İsrail yalakası Şeyh bozuntularına plazalar pazarlarken keyfi yerinde olan, Monakolu zengin Yahudi Sami Ofer ile İstanbul'u kendi aralarında pay ederlerken İsrail dostu olan Başbakan, ne oluyor da devlet televizyonunda İsrail aleyhtarı dizilerin oynatılmasına müsaade ediyor.

Bu ve bunun gibi yüzlerce çelişki Başbakanı sarıp sarmalamış durumda. Başbakan yaşamının en kritik dönemecinde, kiminle ve kime karşı savaşacağının hesaplarını yapmaya başladığına tanık oluyoruz. Bu süreçte maalesef ilk tokadı kendi suratına attı.

Bu yazdıklarımızdan İsrail hayranı olduğumuz çıkarılmasın ama aklı başında her insan Ortadoğu'da ki dengelerin İsrail tarafından belirlendiğini bilir. Zira İsrail, Ortadoğu denkleminden Türkiye'nin çıkarılmasını talep etmeye başladı. Artık

Türkiye, "güvenilmez bir arabulucu" olmuştur. Bunun nasıl bir itibar kaybına ve politik arenada nasıl bir güç yitirilmesine sebep olacağını tahmin etmek hiç de zor değil.

Peki, tüm bunların sebebi nedir?

Ya eski düşmanlıklar hortladı, ya halının altına süpürülen çöpler kokmaya başladı, ya da öküz öldü ortaklık bitti.

Başbakan'ın son çıkışlarını demagojilere sığınmadan bu üç kalıptan birine oturtması gerekmektedir. Türk halkının demokratik açılımlara, Ermeni protokollerine ve PKK ile pazarlık safsatalarına değil, sağlam temeller üzerine oturtulmuş ve planlı dış politikalara ihtiyacı vardır.

İsrail, "one minute" ve "tatbikatın ilgili kısmının iptali" restlerine sert ve kayda değer bir reaksiyon vermeyi planlarsa ve bunu gerçekleştirirse, bu durumun sonuçları hem Başbakan'ın ümmetini, hem de Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını ciddi sıkıntılara sokacaktır.

Tabii Kürtleri Saidi Nursi'den dolayı kardeş ve ümmet belleyen, sırf bu sebeple "demokratik açılım" safsatası icat eden, ama cumhuriyetçi – ulusalcıları kodeslere atan Başbakan için ümmet değerlerinin millet değerlerinden daha önde olduğunu herkes biliyor.

Ama Başbakan'ı uyarmak isteriz. Vaat edilmiş Kenan Toprakları hayali ile Ortadoğu'da hâkimiyet kuran İsrail için siz ve sizin zihniyetiniz daima "sakıncalı" olacaktır. Bizleri bu sakıncalı duruma ortak etmeyin. Zira sizler çekilip gittiğinizde bu sahneden, kimse sizin isimlerinizi hatırlamayacak. Ama yanlışlara ortak olan Türk insanı bunların ceremesini yüzlerce yıl çekmek zorunda kalacak.

İlk seçimde alacağınız yenilginin ya da yitireceğiniz "tek başına iktidar" lüksünün size nelere mal olacağını iyi hesap edin. Adımlarınızı ona göre atın. Bu millet, birçok iktidarın eriyip gidişine tanık olmuştur.

Tercüman
25/11/2009

YANDAŞ MEDYA ARANIYOR…

Aşağıdaki listesi verilen Cumhuriyet döneminde yaşanmış isyanlara ilişkin araştırmalar yapmak, her bir olaya ilişkin tanıklar bulup konuşturmak ve bu olaylar üzerinden dini ve siyasi istismar yapacak yandaş medya grupları aranmaktadır.

Cumhuriyetin ilanından sonra karşılaşılan isyanlar şu şekildedir:

1. Nasturi ayaklanması / 7 Ağustos-28 Eylül 1924

2. Şeyh Sait ayaklanması / 13 Şubat-31 Mayıs 1925

3. Raçkotan ve Raman'da tedip Harekâtı / 9-12 Ağustos 1925

4. Sason ayaklanması / 1925-1937

5. Ağrı ayaklanması / 16 Mayıs-17 Haziran 1926

6. Koçuşağı ayaklanması / 7 Ekim-30 Kasım 1926

7. Mutki ayaklanması / 26 Mayıs-25 Ağustos 1927

8. İkinci Ağrı ayaklanması / 13 Eylül-20 Eylül 1927

9. Bicar Aşiretine tenkil Harekâtı / 7 Ekim-17 Kasım 1929

10. Asi Resul ayaklanması / 22 Mayıs-3 Ağustos 1929

11. Tendürek Harekatı / 14 Eylül-27 Eylül 1929

12. Mardin Savur Tenkil Harekatı / 26 Mayıs-9 Haziran 1930

13. Zeylan ayaklanması / 20 Haziran-5 Eylül 1930

14. Oraman ayaklanması / 16 Temmuz-10 Ekim 1930

15. Üçüncü Ağrı Harekatı / 7-14 Eylül 1930

16. Pülümür Harekatı / 8 Ekim-14 Kasım 1930

17. Menemen Olayı / 23 Aralık 1930

18. Tunceli (Dersim) ayaklanması / 1937-1938

19. PKK / Kongre Gel / 14 Ağustos 1984…

Bu isyanların her birinden vicdan ve akıl sömürüsü yapmaya çalışacak ve bu sayede üç beş garibanın oyunu mevcut iktidara yönlendirecek kurumlarda ve kişilerde aranan özellikler şu şekildedir;

* Yukarıda adı geçen her bir isyanın ilgili olduğu etnik kimliği deşecek, ortaya çıkarak ve malum "demokratik açılım palavrası" ile ilişkilendirebilecek kapasiteye sahip olmak,

* Tarihle yüzleşmek ve tarihle hesaplaşmak kavramlarını birbirinden ayırt edemeyecek akıl seviyesinde olmak,

* Siyasi iktidarın her bir çuvallayışında durumu kotarmak için yeni ve taze ihbar mektupları üretebilecek bilgi ve teknik donanıma sahip olmak,

* Sadece siyasi iktidara ve iktidarın elit yöneticilerine biat edebilecek mideye ve kalbe sahip olmak,

* Sokaktaki insanları birbirine kırdıranları "sultan" ilan edebilecek derecede kendini ve çevresini aldatabilmek yetisine sahip olmak…

İlgilenenlerin, kendine tehlikeli meşgaleler arayan malum medyanın ve arkalarındaki "süper güçlerin" dikkatine arz olunur…

Kardeşlik ve barış içinde yaşadığımız belki de son bayramlardan birindeyiz. Hepimize güzellikler ve hayırlar getirmesini diler, bayramınızı tebrik ederim.

Tercüman
29/11/2009

NEDEN ÇAĞDAŞ YAŞAM?

Rahmetli Türkan Saylan'ın ölümü üzerinden yaklaşık altı ay geçti. ÇYDD çalışmalarına tüm hızıyla devam ediyor. Ülkenin dört bir yanında okutmaya, eğitmeye, öğretmeye ve çağdaş medeniyetler seviyesinde bir toplum için çocuklarımızı desteklemeye gayret gösteriyor.

ÇYDD'nin ne denli büyük işlere imza attığını, ne gibi olağanüstü projelerin altından kalkabildiğini, yüzlerce binlerce çocuğa ne gibi eğitim ve öğretim desteği sağladığını bu köşede anlatmak mümkün değil. Ancak bunu neden ve kim için yaptıklarını yazmak, onların bu zor mücadelelerinin seviyesini ve manasını bizlere daha iyi anlatabilir.

Bizzat Milli Eğitim Bakanlığı'nın açıklamasına göre ülkemizde Kasım 2009 itibariyle 3 milyon 850 bini kadın olmak üzere, 4 milyon 930 bin kişi okuma yazma bilmiyor. Oysa her sene olduğu gibi bu sene de bütçeden önemli büyüklükteki payı 27.446.778.095 TL ile Milli Eğitim Bakanlığı alıyor.

Buna karşılık, bir tarafta sıkça dile getirilen öğretmen açığı ve bir tarafta da atama bekleyen binlerce öğretmen adayı sorun olmaya devam ederken, çocuk okuma-yazma oranları daha felaket bir tablo çiziyor. Okulların ve genel olarak yaygın eğitimin durumu içler acısı. İstanbul Sultanbeyli ilçesinde 6,7 ve 8 sınıflara gelmiş bazı öğrencilerin hala okuma yazma öğrenmediklerini, İzmir'de 165.000 kişinin okuma yazma bilmediğini gazetelerde okuduk.

Her gün etrafımızda eğitimsizlikten ve bilgisizlikten kaynaklanan yüzlerce olaya tanık oluyoruz. Trafik kazaları başta olmak üzere birçok konuda eğitimsizliğin ve bilgisizliğin bedelini madden ve manen ve çoğu zamanda can kayıpları ile ödüyoruz.

Gelir seviyesi düşük aileler çocuklarını okutmak için çırpınırken, özel okullar ateş pahası fiyatları ile neredeyse el yakıyor. Vatandaş çaresiz, çocuklar perişan, devlet çaresiz. Eğitimsizliğin sonuçlarını zaten hepimiz biliyoruz. Bu çaresizlik sorunları olduğu kadar aynı zamanda alternatif çözüm arayışlarını da beraberinde getiriyor.

İşte burada devreye, cemaatler ve yardım kuruluşları giriyor. Eskiden sadece üniversite öğrencilerine kalacak ev, burs ve defter-kitap parası veren bu tip kuruluşlar şimdi bu desteklerini lise ve hatta orta öğretim öğrencilerine kadar yaygınlaştırdılar. İnsanlar, başka şehirlerde okumaya giden çocuklarını devlete değil, bu tip kuruluşlara ve girişimlere emanet ediyorlar. Her türlü imkânı sağlanmış ve büyüklerin kontrolünde güvenli bir ortam bulan veliler, hiç düşünmeksizin çocuklarını bu sisteme emanet edebiliyorlar.

İşte bu düzene direnen, eğitimin yardıma muhtaç tarafına destek olmaya çalışan, çocuklarımıza aydınlık ve çağdaş bir ülkenin geleceği olarak bakan ve sadece gönüllüler ile ayakta durmaya çalışan ÇYDD, her türlü desteği ve yardımı hakediyor. Onlar bu mücadeleyi, akılları çelmeye çalışan kendi sistemlerine gönüllü adamlar yetiştirmeye çalışan dernek ve kuruluşlara ve hatta taraftarı milyonları bulan cemaatlere karşı sürdürüyorlar.

Günümüzde birçok konuda çözüm arayışları üzerine çalışan devlet, sorunun kaynağını ortadan kaldırmayı bir türlü başaramamıştır. Terörden kadın sorunlarına, aile içi şiddetten kimsesiz çocuklara kadar onlarca ve hatta yüzlerce sorunun çözümü için harcanan enerjinin, kaynağın ve zamanın onda bir, yüzde biri eğitime ve öğretime harcanabilseydi, bugün bu sorunları daha az oranda ve daha az derinlikte yaşıyor olabilirdik.

Sadaka kültürünün hakim olduğu bir toplumda "çağdaş eğitim", "geleceğe yatırım", "aydınlık yarınlar" gibi laflar pek itibar görmez. Hatta bunları dile getirenler "hain" olarak adlandırılabilir. Eğitimin ve öğretimin yaygınlaşmadığı, çocukların basit okuma yazma eğitimine bile verimli olarak erişemedikleri, kız çocuklarının bizzat aileleri tarafından eğitimden men edildikleri bir ülkede, töre cinayetlerinden tutunda askere-polise taş atan çocuklara kadar birçok konu gündemden düşmeyecektir.

Çağdaş Yaşam demek, gülen çocuklar demektir. Çağdaş Yaşam demek, ilim ve bilim ışığında yürüyen, üreten ve hem kendisine hem de çevresine daha güzel bir dünya bırakmak için sorumluluk ve bilinç hisseden bireyler demektir. Çağdaş Yaşam demek, "temiz bir gelecek için temiz bir geçmiş gereklidir" felsefesine sahip olan yetişkinlerin himayesinde büyüyecek ve güzel örneklerle donanım kazanacak pırıl pırıl vatan sevdalısı genç nesiller demektir.

Eğitim demek vergi borcunu ödemeyenleri affeden devlete kızıp ben de vergi ödemem olur biter diyen bencil ve fırsatçı zihinlerin gelişmesini engellemek demektir. Öğretim demek, hukuka aykırı yaptıkları inşaatları affeden ve o kişilere rant sağlayan belediye kararlarını kendilerine örnek alıp hukuksuzluğa itibar edecek akılların önünü kesmek demektir.

Kızlarına eğitim vermek yerine zengin koca arayan ebeveynlerin olmadığı bir ülkede, şiddet gören kadında olmaz. Üç beş yetmez on tane olsun, rızıkları elbet gelir deyip çocuk yapmaya devam eden ailelerin olmadığı bir toplumda çocuk istismarı olmaz.

Eğitim demek, farkındalık demektir. Çevrenin, olayların ve her şeyden önemlisi kendinin farkında olmaktır.

Çağdaş yaşamın yolu, bilgiden ve bilinçten geçer. Bu yolda emek veren, savaşan, direnen ve her imkânı seferber eden eğitim gönüllülerine sonsuz teşekkürler.

Tercüman
06/12/2009

FRAKTALİST SİYASETİN CAZİBESİ

Fraktal parçalanmış ya da kırılmış anlamına gelen Latince "fractus" kelimesinden türemiştir. Fraktal; matematikte, çoğunlukla kendine benzeme özelliği gösteren karmaşık geometrik şekillerin ortak adıdır.

Siyaset her ne kadar farklı alanlara hitap eder gibi gözükse, her ne kadar değişik kitlelere gönderme yapsa da özünde yukarıdaki tanımı içinde barındıran bir kavramdır. Yani siyasi süreçler, zamana karşı görünümde, algıda ve aksiyonda farklılıklar arz ediyor olsa bile özüne dönen, benzeyen ya da benzeşmeye çalışan parametreler ihtiva eder. Neredeyse hiçbir siyasi tavrın ve aksiyonunu, merkez kaç kuvvetinden etkilenmemesi söz konusu değildir.

Etkilenmeyen ya da bu etkileşimi organizma davranışına aksettirmeyen tutumlar kimi ülkelerde "gerilla hareketi", kimi ülkelerde "isyancı düzen" kimi toplumlarda da "başkaldırıcı gruplar" olarak adlandırılır. Zira hep bahsettiğimiz merkezi sistem ve onun üzerinden kurulan oyunun tarafları, farklılıklarına rağmen sisteme hizmet eden yapılan dışındaki tüm yapı ve oluşumları reddetmektedir.

Türkiye ve benzeri ülkelerde süregelen siyasi yaşamlar, yani diğer adıyla "çoğulcu demokrasi" yapıları; söylemleri, eylemleri, duruşları ve öngörüleri ile birbirinden farklı tonlar sergileyen ama en nihayetinde sistemi besleyen ve sistemden beslenen oluşumları hoş karşılar ve kabul eder.

Mevcut siyasi sistemimizin bu tanımlamanın ya da yaklaşımın dışında olduğunu iddia etmek mümkün müdür? Ülkemizde siyasi farklılıkların, topluma yarar sağlamayan, aksine çatışmayı ve karmaşayı körükleyen düşünsel ve aksiyonel ayrışmalar olduğunu söylemek çok mu marjinal bir yaklaşımdır? Siyasi hareketleri besleyen "temel ve etkin kitlelerin" ortak paydalarda ki akıl almaz uyumu ve çıkar birlikteliği sadece tesadüften mi ibarettir?

Bunlara verilecek cevaplar muhteliftir. Lakin, mevcut siyasi sitemli bir cam fanusa, halkı ve kaynakları da birer miskete benzetirsek, kısır döngünün ya da sürekli tekrarlanan farklı pozisyonların ve bunların her ne kadar öze ve merkeze bağlı olduğunu, ne kadar sınırlı bağımsızlığa sahip olduğunu belki bir nebze gözümüzde canlandırmış olabiliriz.

Büyük gerginliklerle ve endişelerle geçirdiğimiz son dönem, daha önce tekrarlanan benzerliklerinden çok mu farklıydı? Aktörlerin, uygulayıcıların ve mağduru ya a faili olsun müdahil olan kişi ve kuruluşların adlarının, siyasi kimliklerinin, duruşlarının ve hareket biçimlerinin farklı olması, sistemin kendine benzeyen karmaşık sosyolojik ve geometrik parçalarının öze benzerliğini görmezden gelmemizi sağlayabilir miydi?

Halkın kaygılarının devam ettiği ama sadece eksen ve frekans değişikliği gösterdiği günümüzde, siyaset tarafından "üretilmeyen çözümlerin" ve "ortaya konmayan yeni ideaların" karmaşık yapısı, çok duru ve anlaşılır bir şekilde karşımızda duran "büyük sistematik organizmayı" görmezden gelmemizi sağlayabilir mi? Bu karmaşanın kendi içinde ihtiva ettiği "ters ve kuvvetli korelasyonun", gerektiğinde büyük ya da küçük, sıradan ya da yaşamsal demeden kendi uzuvlarını

bile feda ederek kendi öz yapısını muhafaza ettiğini fark etmememiz mümkün olabilir mi?

İşte siyasetin ve türevleri olan bilcümle sosyal algının gelip tıkandığı nokta burasıdır.

Halk ve siyaset arasındaki derin uçurum, bencilliklerden ya da menfaat ilişkilerden kaynaklanmaktadır. Bu algı, tehlikeli ve ayrıştırıcı bir algıdır. Ancak, siyasetin doğasındaki fraktalism ve bu girdaba kapılan siyasiler, farkına bile varmadıkları bir kopuşa sürükleniyorlar.

Hayat bir maskeli balodur ve her misafirin tek maske hakkı vardır. Siyaset yapıcılar ve yönetici erkler baloya üçer beşer maskeyle gelirler.

Onları ne tanıyabilirsiniz ne de hatırlayabilirsiniz. Onlar, bizim yaşam dediğimiz ama ileride tarih olarak algılanacak bu zaman diliminin "öyküsel kahramanlarıdır."

Nobel Barış Ödülü'nün Obama'ya verilmesine tepkiyle şaşırıp kalanların, her gün susuzluktan binlerce çocuğun öldüğü bir dünyada jakuzi keyfi çıkarmaları ne kadar kaotik ve ters bir durumsa, siyaseti ve sistemi eleştirmek için yollara dökülen insanların başkalarının mallarına ya da canlarına kastetmeleri de bir o kadar anlaşılmazdır. İşte tüm bu anlamsal çatışmaların ve karmaşanın dile geldiği, vücut bulduğu, anlam kazandığı ve ivme kaydettiği alanların tamamı "siyaset yapıcılarının" öngörüleri ve iradeleri ile oluşmuştur.

Durumdan vazife çıkaran insanların, her bir konuyu günlerce hiç bıkmadan usanmadan tartışmaları, sanki bir sonuç alacaklarmışçasına kendilerini" heba ediyor gözükmeleri" ve benzeri tüm kimlik yüklemeleri, merkez sistemin yaşam kaynağıdır.

Gün, farklılıkların değil, algısal kısır döngünün ve temel önceliklerin irdelenmesini gerektirmektedir.

Yoksa, bir futbol kulübünün sporcusunun bileğinin kesilmesi yüzünden kopan yaygarada binlerce faili meçhulü ve akan kanları unutacak noktaya gelirsiniz. Yoksa, ülke de her patlayan bombayı "provakatörlerden" bilir, terör örgütünü farkına varmadan aklarsınız. Sonra terör örgütü can siperane şekilde "ben yaptım, ben suçluyum" diye kendini paralayınca da "vay hain" der, unutup geçersiniz tüm olup biteni.

Yoksa, karşı olduğunuz her siyasi partinin kapatılmasını isteyerek, bir gün sizinde partinizin kapatılabileceği bir zemine çanak tutuyor olabilirsiniz.

Maalesef hayatlarımız da fraktal bir yapıdadır.

Biz, ne yapar ne eder kendimize benzeriz.

Siyaset de öyle…

Tercüman
13/12/2009

SİYASETİN EVRELERİ

İnsan hayatı; yapmaması gerekenleri yaptığı, yapması gerekenleri yaptığı ve yapması gerekenleri yapamadığı dönemler olmak üzere kabaca üçe ayrılır.

Çocukluk ve gençlik dönemleri bilgisizliğin ve tecrübesizliğinde etkisiyle biraz isyankâr biraz yaramaz biraz muhalif biraz da dirençle doludur. En büyük hatalar, ileride pişmanlık duyulacak davranışlar kısacası yapılmaması gereken birçok şey bu döneme sıkışır. Ama tüm bu kusurların sonuçları, çevre tarafından tolere edildiğinden ve kaynağında kasıt aranmadığından çoğu zaman unutulur gider. Bu dönem, yapılmaması gerekenlerin insanların gözlerinin içine baka baka yapıldığı, hataların diz boyu olduğu dönemlerdir. Bir iddia uğruna balkondan atlamak ta, sevdiği kız için soğuk ve karanlık sokaklarda köşe başı beklemekte, üç beş kafa dengi arkadaşla felekten gece çalarken peder beyin arabasını duvara toslamakta, cebindeki son harçlığı televizyonda gördüğün artistin gömleğinden alabilmek için harcamakta hep bu döneme ait davranışlardır.

Sonra büyür ve tecrübe kazanır insan. Artık yapması ve yapmaması gerekenleri bilmektedir. Gerekliliklerin ve sonuçlarının farkındadır. Elbette yanlışlar barındırır bu süreç ama niyet “doğru olanı doğru şekilde” yapmaktır. Adımlar daha temkinli atılır, planlar daha detaylı yapılır hatta kısa dönem

önce göz ardı edilen bir sürü kavram tekrar ama bu kez doğru olarak yaşamın göbeğine oturtulur. Riskler, mükellefiyetler ve olasılıklar artık birer hayal değil koskoca ve yakıcı realitelerdir. Her şey daha çok tartılır, her şey garantili şekilde olsun istenir. Bu zaman dilimi, korkuları, gerginlikleri ve stresi de beraberinde getirir. Çünkü yanlış yapılmamalıdır. Evleneceğin kadının ya da erkeğin maddi durumunu gözetlemek de, gideceğin tatilin ödemelerini internetten yapmak yerine elden ödemek de, daha almadığın arabanın kaskosunu planlamakta, doğmamış çocuğunun okul parasını düşünüp dertlenmek de bu döneme sıkışan duygulardır. Zaman zaman hayalini kurduğun yerleri görmek zamanıdır. Zaman geleceğe yatırım yapma zamanıdır.

Daha sonraki zaman aralığında daha bir bulanık olur hayat. Önceleri kısık öksürükler sonraları amansız ve zamansız akıl tutulmaları. Alışverişe giderken unutulan cüzdan, daha bir hafta önce yedeği yaptırılan anahtarın tekrar kaybolması, dizlerdeki ağrılardan yapılamayan bayram ziyaretleri bu zamanın cilvesidir. Zaman zaman daha düne kadar kızdığın hatta izleyenleri eleştirdiğin saçma dizilerin karşısında saatler geçirmek zorunda kalmak zamanıdır. Zaman, şeker tedavisinden fırsat bulup bir ihtimal torunları görme arzusuyla senenin topu topu beş günlük bayramını bekleme zamanıdır. Zaman, koluna girip yardım eden olmasa hastaneye, doktora da ve hatta lavaboya da gidilemeyen zamandır. Hevesler vardır kursağında. Gerçekleşmesi istenen ama gerçekleşmeyeceği gün gibi aşikâr arzular vardır.

Siyasette yaşamın bir parçasıdır.

AKP, MHP, CHP ve diğer tüm siyasi partiler, hareketler ve oluşumlar bu süreçleri yaşarlar.

Sizce bugün AKP'nin içinde bulunduğu durum hangisidir? Peki CHP? Peki ya MHP hangi soluğundadır yaşamının?

Sizce hangisi yapmaması gerekenleri yapıyor? Hangisi yapması gerekenleri ya da yapmaması gerekenleri belirlemiş durumda? Sizce hangi oluşum tüm gücüyle uğraşsa da yapmak istediklerini yapamıyor görünümü veriyor?

Bu soruların cevabı, soranın niyetine ve cevap verenin meşrebine göre elbette değişir. Lakin, her oluşumun evreleri ve evrelere mahsus halleri vardır. İşte bu evrelerin izleridir seçmeni etkileyen. Yani kısacası siyasi oluşumların ortaya koyacakları tek realite geçirdikleri evrenin yansımalarıdır.

Bu durumda, bu gün seçim olsa siz hangi partiye oy verirdiniz;

Başta demokratik açılım projesi olmak üzere, yapmak istediklerini yapamayan, bunları yapacak gücü, hali, mecali ve desteği bulamayan ve bu sebeple çok yorun ve küskün olan AKP'ye mi?

Yapması gerekenleri yaptığını savunan ve doğrularının peşinden gitmekte kararlı olan, adımlarını hesap ve kitap içinde atan, bin kez düşünüp bir kez konuşan CHP ve MHP'ye mi?

Yapmaması gereken ne varsa yapan, gerginliği arttırmak için yanlış üstüne yanlış yapan, siyasi çizgisini İmralı ile kesiştiren, kadrolarını adı ve iddiası gibi demokrat çizgiye taşımayan BDP (eski DTP)'ye mi?

Erken seçimin konuşulduğu bu günlerde, siyasetin evreleri bizlere her zamankinden daha fazla şeyler anlatıyor.

Tercüman
20 /12/2009

HERKESE BİR HALLER OLSA

Keşke reklam da gördüğümüz gibi birer bisküvi yesek de hepimize bir haller olsa. Korkularımızdan arınsak. Alışkanlıklarımızı ve ısrarlarımızı bir kez olsun bir kenara atsak. Daha hoşgörülü ve anlayışlı olsak. Diğerlerini "ötekileştirmesek", beri yandakileri de "bizleştirmesek". Sıfatlarımızdan, mevkilerimizden aslında bir anlamda fani etiketlerimizden bir süreliğine sıyrılsak. Nesimi gibi resmi terk edip, cismi yakabilsek.

Ne güzel olurdu değil mi?

Yeni gelen yılları değil, geçen yılları kutlasaydık. Aldanışlarımızı ve aldatışlarımızı, ektiklerimizi ve biçtiklerimizi kısacası bizi biz yapan tüm tecrübeleri içinde barındıran "geçen yıla" bize nice doğruları gösterdiği ve bizi daha "aklıselim sahibi" yaptığı için teşekkür edebilseydik.

Ve bu teşekkürün hakkını verebilseydik. Önümüzdeki yıllarda daha az hata yapabileceğimize, daha güzel günler için eskiden çok daha fazla ders alabileceğimize tüm kalbimizle inansaydık. Yararlı ve faydalı insanlar olabilmek için çırpınmaya and içebilseydik.

Ne anlamlı olurdu değil mi?

Kırdığımız ve hatta unuttuğumuz kalpleri ansaydık ve anlasaydık. Ellerimizi bir kez olsun "bir şeylere" değil, "birilerine" uzatsaydık. Almak için değil de, vermek için yorulsaydı

kollarımız ve ayaklarımız. Gittiğimiz yollar bize dönen değil, birilerine varan olsaydı.

Ne kadar değişik olurdu değil mi?

Kazançların hesabını yaparken yaşamı kaybettiğimizi, her gün biraz daha tükendiğimizi görebilseydik. İnce ince bölündüğümüzü ve her seferinde biraz daha ayrıştığımızı ve giderek un ufak olduğumuzu kavrayabilseydik. Sadece çevremizden değil, kendi "içimizden de" uzaklaştığımızın farkına varabilseydik.

Hayal bu ya; Cumhurbaşkanı, memleketin 81 ilinden gelecek olan yüzlerce genç ve yaşlı insanla aynı salonda "merhaba yeni yıl" yemeği yeseydi.

Başbakan ve Genelkurmay Başkanı yeni yılı Uludağ'da bir otel de beraber karşılasaydı.

Meclis Başkanı ve Ana Muhalefet Partisi Genel Başkanı yeryüzü cenneti Antalya'nın ve mesela eşsiz Olimpos sahilinde bir "eski yıla elveda" yemeğinde buluşsaydı.

"Şehit ailesi" olmayan ailelerde gidebilselerdi "şehit mezarlarına". O ailelerin yanında sesleri karışsaydı dualara.

Tüm medya mensupları, tüm farklılıklarını bir kenara bırakıp Ayvalık'da bir sahil lokantasında merhaba deselerdi 2010 yılına.

Hayal bu ya;

Tüm yıl kavgalı olduğumuz "eski arkadaşlarımızla" bir masada oturup "yeni ve yeniden arkadaşlıklarımızı" kutlasaydık.

Yalandan ve uyduruk bir alacak verecek sebebiyle aramızın açıldığı "eski esnaf komşumuzla" tıpkı eskisi gibi "kahkahalı bir akşam yemeği" yiyebilseydik.

"Yeni düşmanımız" olan "eski sevgilimizi" arasak ve onu özlediğimizi söyleyebilseydik. Yıllardır aramadığımız okul arkadaşlarımızı arasaydık. Kırgın olduğumuz akrabalarımızı evimize davet etseydik.

Hz. Mevlana'nın dediği gibi;

"Dünle beraber gitti cancağızım;

Ne kadar söz varsa düne ait,

Şimdi yeni şeyler söylemek lazım."

Keşke bizde yeni şeyler söyleyebilseydik.

Keşke konuşabilseydik. Çokça "karşımızdaki" olup, az da "bizde" ısrarcı olsaydık.

Kim bilir belki bu sene.

Keşke reklam filmindeki gibi o bisküvilerden bol bol yesek, hoş olsak, güleç olsak. Sonra hepimize, daha önce hiç bilmediğimiz "bir haller" olsa. 2010, tüm yıllardan daha güzel olsa. Ve güzel olsa da hiç bitmese…

Ne mutlu olurduk değil mi?

Mutlu ve sağlıklı yıllar diliyor, hepinizi sevgi ve saygılarımla selamlıyorum.

Tercüman
27/12/2009

2010

Ortaya çıkan tablo inanılır gibi değil. Karmaşa aldı başını gidiyor. Kimin neyi ne için söylediği, ne için yaptığı belli değil. Haklı haksız birbirine karışmış durumda. Yanlışların ve yanılgıların doğru gibi algılandığı ortamların en kötü yanı, doğruların ve gerçeklerinde gözden kaçmasıdır. İşte yaşadığımız süreç böyle bir akıl tutulmasını ihtiva ediyor.

Sürekli değişen gündem, üst üste gelen son dakika haberleri ve her an soluğumuzu kesebilecek gelişmeler hepimizin akıllarını ve hissiyatlarını yerle bir etmiş durumda.

Mesela;

PKK'nın neredeyse hiçbir eylem yapmadığı, yaşanan tüm kötü olayların ardında "derin güçler" olduğu savı ve bu savın yarattığı algı düzeni sivil ve asker çatışması kavramını şiddetle hayatımızın içine sokuyor. Bölücü başının siyasete girmesi için tüm psikolojik ve hukuki engeller tek tek kaldırılıyor.

Orta ve yakın geçmiş de yaşanan ve toplumsal infiallere sebep olan olayların faillerinin aslında yanı başımızda duran ve "iyi görünümlü" adamlar olduğu iddiası, kuşku ve paranoyalarımızı doruklara tırmandırıyor.

Ve en kötüsü bugünden sonra yaşanabilecek tüm kötü olayların faillerinin de bu kişi ve kurumlar olabileceği şimdiden akıllarımıza işleniyor.

Ülkemizin demokratik ve çağdaş açılımlara ihtiyacı olduğu kesin. Hukuk da, sağlık da, vergi sistemin de ve aklınıza gelebilecek tüm sosyal-toplumsal parametre de daha şeffaf ve akıcı düzenlemelerin gerekliliği inkâr edilemez. Ancak, bu yaklaşımların devletin kurumlarına, onların hassasiyet ve görev tanımlarına zarar verecek nitelikte olmaması gerekir.

BOP'un bir parçası olan Türkiye'nin, daha demokratik bir biçim ve içerik kazanmasını şiddetle talep eden dış güçlerin, devlet kurumlarındaki iç dayanışmanın ve menfaat birliğinin zedelenmesini beklemeleri son derece doğaldır. Bu beklentinin geçerlilik kazanması ve hayata geçirilmesi için gerekli alt yapının yıllardır hazırlandığını hepimiz biliyoruz.

Bu güçlerin, öncelikle kendimizden ve bizi biz yapan bir takım değerlerden şüphe duymamızı beklemeleri de son derece akıllıca duruyor. Geçmişini sorgulayan bireylerin ve buna bağlı olarak kurumlarını da sorgulayan toplumların ayrışması ve farklılaşması doğal bir sonuçtur.

ABD'nin bir ülkeye yada bölgeye "demokrasi götürme" politikasının yeni bir eylemi ile karşı karşıyayız.

Irak da yaşananlar gibi yani tek taraflı ve çok uluslu güç destekli bir savaş olasılığı Türkiye'ye karşı çok güç bir seçenektir. Dünyada hiçbir ülke ve güç, Türkiye'ye savaş ilanında bulunabilecek akılsızlığa ve basiretsizliğe sahip değildir.

Ancak, ülkemizin ulusal güvenlik algısının zayıflatılması için içeriden işbirlikçiler bulunması, medya ve sivil toplum örgütleri üzerinden bir yıpratılma kampanyası yürütülmesi çok daha kolay bir operasyondur. Hepimiz biliyoruz ki, dış tehditler ancak iç tehditler ile desteklenirse güç ve anlam kazanır. ABD'nin ve diğer tüm dış güçlerin ülkemizde medya

ya da STK'lar üzerinden yeni düşünce akımları yaratmaları için harcayacakları paranın miktarı ve satın alacakları "yandaş yazarların" sayıları, atacakları bombaların, füzelerin maliyetlerinden ya da beslemek zorunda olacakları asker sayısından çok daha azdır.

Ne ilginçtir ki, eskinin Amerikan karşıtları ve muhafazakarları bu büyük oyunun içerisinde dönüp dolaşıp onlara hizmet eder oldular ve ne yine ne gariptir ki, eskinin batı taraftarı bir kısım çağdaşı, aydını ve enteli şimdi ısrarlara ülke muhafazası için çırpınır oldular.

Ülkemiz ve birlikteliğimiz, bu güne kadar hiç olmadığı seviyede iç ve dış tehditler altındadır.

Kozmik odaya girenlerin devletin hâkimi ya da savcısı olduğunu düşünüp sevinenlere, bu olaylar üzerinden sivilleşmenin zaferi ve askeri sistemden öç almanın verdiği zevkle çığlıklar atanlara şaşırmamak mümkün değil.

O odaya girenlerin dış güçler olduğunu, o bilgilerin artık deşifre olduğunu ve gelmiş geçmiş tüm kritik konularımız bakımından tehditlere daha açık bir hale geldiğimizi nasıl göremiyorlar inanılır gibi değil.

Bu durumun ve gelinen noktanın başta Cumhurbaşkanı Gül dâhil nerdeyse tüm siyasi ve idari kadroları rahatsız ettiği de ortadadır. Şahsen, bu kadar vıcık vıcık bir ortamın ve bu kadar deşifre olmuş "iç dünyamızın" başta iktidar olmak üzere birçok kişiye kaygı ve üzüntü verdiğini düşünüyorum.

Askeri personelin görev azminin ve cesaretinin kırılmasına yönelik operasyonlara ve istihbarat faaliyetlerine, isteyerek yada istemeyerek bizzat müdahil olan polislerin ve diğer emniyet ve haber alma birimlerinin bu durumdan keyif aldıklarına inanmıyorum.

2010 yılında ne başörtüsü, ne sosyal refahın arttırılması, ne fahiş zamlar, ne usulsüz ihaleler, ne bedavaya yapılan özelleştirmeler ne yargı reformu, ne asgari ücret ne de diğer can alıcı konuların hiçbiri konuşulmayacak ve büyük ihtimalle ilkbahar aylarında bir seçim takvimi ortaya konacak. Ve oyun, kim bilir hangi yeni oyuncular, kurallar, hakemler ve taraftarlarla yeniden başlayacak.

2010 yılı, bu büyük oyunun ülkemizi ve bizleri nereye sürükleyeceğinin gözlemleyeceğimiz, acısıyla tatlısıyla birçok yanına tanık olacağımız bir yıl olacak.

Tercüman
03/01/2010

ERKEN SEÇİM ÜZERİNE

2010 yılının iç ve dış gelişmelerde ilginçliklere ve yeniliklere sahne olacağını kestirmek hiç de zor değil. Birbirinden etkilenmesi kaçınılmaz olan iç ve dış dinamiklerin önümüzdeki günlerde dalgalı bir seyir göstereceğini bekleyebiliriz.

Ülkemizdeki siyasi gerginliklerin ve dışa bağımlılığının had safhada olduğunu, içerideki sürecin dışarıdaki sürece kolayca entegre olabileceğini, yeni bir Türkiye siyasi görünümünün özellikle ABD, AB ve İsrail tarafından şiddetle talep edildiğini, iç güç faktörlerinin daha farklı rotalara değişik rüzgarlarla yönelmek eğiliminde olduklarını ve asker – sivil gerginliğinin kendine doğal ve zorunlu bir çıkış noktası aradığını söylemek yanlış olmasa gerek.

Yorulmuş ama dik durmaya çalışan iktidar, etkin ve realist çözüm önerilerinden uzak muhalefet, git gide Arap saçına dönen kavramlar yumağı, açılımların yarattığı farklı yansımalar, toplumun her kesiminden gelen "değişim" ve "başkalaşma" talepleri ekonomik ve sosyal göstergelerdeki huzursuzluk verici işaretler, yargı-siyaset-asker üçgenine sıkışıp kalan "demokrasi tanımlaması" çırpınışları "erken" ya da "zorunlu" bir toplumsal değişim ve siyasi temsil denklemini zorunlu kılmaktadır.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerine nasıl bir tablo ile girileceğine dair iç beklenti ile dış güçlerin talep ettiği yeni küresel

ve bölgesel yapının birbirine uyumluluğu, 2010 ve ötesindeki Türkiye'ye dair ipuçları verecektir.

Asya, Ortadoğu ve Doğu Avrupa'da oynanacak oyunun şekli, ülkelere biçilecek roller ve yapılacak fedakarlıkların maliyeti, her ülke için farklı baskılar oluşturacaktır. Türkiye başta olmak üzere birçok ülke, şimdiden siyasi geleceğini "yeniden" ve "yineleyerek" tasarlamak durumundadır.

Ekonomik krizin etkilerinin "derhal yok olacağını" beklemeyen "devler" daha sıkı politikalara devam edeceklerdir. Bu, dış yardımların ve bağlı siyasi baskıların da format değiştirmesine sebep olacaktır. Siyasi destek amaçlı sermaye transferleri ve açık-kapalı siyaset finansman modelleri eskisinden daha şahin kişi ve kurumların eline geçecektir. Yani bir anlamda paranın ve güç desteğinin "siyasi maliyeti" artacaktır.

Tüm bu global senaryoda Türkiye, ciddi dış borcu, makro ekonomik verilerde tehlike sinyalleri veren göstergeleri, iç siyasi çatışmaları, şimdilik az da olsa giderek tehdit değeri kazanmaya başlayan sokak gerginlikleri ve kopuk gözüken devlet idari iletişim ağı ile bu sürece en fazla riskle giren ülkeler arasındadır.

Bunu gören hükümetin açılım politikasındaki freni, Ergenekon'u gündemin birkaç sıra altına sürüklemesi, askerle gerilen ortamı pansuman metoduyla da olsa yumuşatması, birlik mesajlarını daha yüksek sesle dillendirmesi, yargı ve siyaset arasındaki kör gözün bile seçebileceği kadar açık ve net didişmeyi bir şekilde kontrol altına almak istemesi, bu sürece en az kayıpla girmek isteyen bir zihnin refleksi olsa gerek.

Muhalefetin, hükümetin her refleksine verdiği "bu bir erken seçim manevrasıdır" yaklaşımı, aslında açıkça bir "niyet

okumadır". PKK sorununun giderek "çok uluslu" bir değer kazanmaya başladığı gün gibi ortada. Bir zamanlar örgüte silah ve lojistik destek verenlerin şimdi açıkça siyasi destek vermesi, siyasi kompozisyonda "örgüt faktörünün" giderek dışlanması güç bir hal ve konum kazanması, Öcalan'ın git gide defacto konumdan bizzat "siyasi aktör" konumuna "itilmesi", hükümetin bir sonraki adımı için bağlayıcı unsurlar olarak ortada durmaktadır.

ABD'nin kazançlı, verimli ve huzurlu bir Irak modeli, her hafta sonu gelen bombalı eylem haberleri ile git gide bir hayale daha doğrusu kabusa dönüşüyor. Milyarlarca dolar harcamış ve milyonlarca insanın kanına girmiş ABD'nin, askerini çekse bile elini çekmeyeceği bir coğrafyada ki tüm siyasi yapılar, önümüzdeki birkaç yıl içinde ya yenilenecek ya da tasfiye edilecektir.

Gelecek günler toplumsal reflekslerin daha dingin ve durgun olması gerektiği bir dönem olmalıdır. İç ve dış stres, bunu zorunlu kılıyor.

Unutulmaması gerekir ki, hükümetin ve tüm siyaset yapıcıların bu tabloyu okumak konusunda kaybedeceği zamanın toplumsal maliyeti ve siyasi bedeli ciddi şekilde ağır olacaktır.

Oyunun tüm aktörlerine ve erken seçim üzerinden beklentiler sürecine giren tüm kadrolara önemle duyurulur! Sağlıcakla kalın.

Tercüman
10/01/2010

ASPETTE HUKUKİ AÇILIM (?)

Bir ülke de demokratik açılımdan bahsedilecekse, bu sadece belli kültür ve kimlik gruplarını değil, tüm vatandaşların haklarını ve menfaatlerini kapsamalıdır.

Yalnızca belli bir kimliğin tanınması üzerine kurulan, diğer sosyal ve kültürel hak ve gereklilikleri karşılamayan bir süreç, eksiktir ve yanlış istikamettedir.

Eğer bir siyasi sürecin başarısı için elinden gelen desteği veren medya grupları ve düşünce insanları, bu sürecin yanlışlarını ve eksiklerini dile getiremiyorlarsa bu uygulama açıkça bir menfaat kazanma gayretinden öteye geçemez.

Özellikle siyasi çıkarların hukukla çatıştığı bir durumda, ne demokrasiden ne de insan haklarından bahsedilebilir.

Her gün gazetelerde hukuksuzluğa uğrayanların haberleri yayınlandıkça, hak ve hukuk arayanların çıkan her mahkeme kararına "acaba arkasında siyasi etki var mı" endişesiyle yaklaştıkça ve yargının en tepesi "yangın var" diye haykırdıkça demokratik bir açılımın vücut bulması mümkün müdür?

Mesela mahkeme kararlarına rağmen bir bürokratın akrabası olan belediye başkanının yargılanmasının engellenmesi durumu, "sonsuz kardeşlik ve barıştan" bahseden bir iktidarın içinde olacağı bir durum mudur?

Rize'nin İyidere ilçesinde yaşanan bir yıkım olayın hukuka aykırılığı mahkeme kararları ile tespit edilmiş olmasına ve davaya müdahil olan bazı kişiler hakkında

kesinleşmiş yargılama kararı bulunmasına rağmen hala siyasi bir koruma kalkanı ile bu kişiler yargılanmaktan kaçabiliyorsa, bu basitçe siyasetin yargı üzerinde bulunduğunun işareti değil midir?

Bu sorun ülkemizde ilk defa bu iktidar döneminde yaşanmıyor. Daha öncelerde de benzerlerini gördüğümüz bu siyasi yandaşların "kollanması" ve "korunması" refleksi var oldukça, demokrasinin iyiye gitmesi mümkün değildir. Demokrasiden her fırsatta bahseden hükümet ve yandaşlarının bu konuya herkesten daha fazla eğilmesini bekliyoruz.

Hukuk; hükümetin sadece başörtüsü, cumhurbaşkanlığı seçimi ya da kapatma davaları gibi siyasi menfaat beklediği zamanlarda ve konularda aklına gelmemeli.

Ortadoğu coğrafyasında "ağabey" rolü kesen, dünyaya ahlak ve hoşgörü dersleri vermek için çırpınıp duran bir siyasi iktidarın, kendi sıradan vatandaşının hak ve hukukunu "gözetmemesi" ya da "gözetememesi" kabul edilir bir şey değildir.

Türkiye'ye "sınır ülkelerle sıfır problem" aklını dayatanların, bu coğrafya da ki menfaatlerini garantilemek ve koordinei kolaylaştırmak maksadıyla bu işe mevcut iktidarı soktuklarını artık cümle alem biliyor. Peki bu menfaate çıkarı olanlar bu ülke de neden hukuk sisteminin iyileştirilmesi konusunda bir baskı oluştur muyor?

Neden modern ve ılımlı liberal yazar tayfası, her kusuruna rağmen mevcut iktidarı övüp dururken, ülkenin birçok yerinde yaşanan siyaset-yargı çatışmasına değinmiyor?

Çünkü hukukun bağımsız ve düzgün işlediği bir ülke de, siyasi güç bugün olduğu gibi istediğini istediği zaman yapamaz ve "ali kıran baş kesen" tavrıyla davranamaz da ondan.

İşte bu yüzden, zayıflatılmış ve eli kolu bağlanmış bir yargı, bu iç ve dış menfaat gruplarının işine gelmemektedir.

Şu soruları insanlar kendine sormaktadır: İnsanlar yargı önünde eşit midirler, yargının **tecellisi sahip olunan makama ve akrabalık ilişkilerine göre değişiklik** mi gösterir, kesinleşmiş yargı kararlarına rağmen birileri siyasi bağları sebebiyle yargıdan muaf olabilir mi?

İnsanlar bu sorulara maalesef olumlu yönden cevap veremiyorlar.

Hak, hukuk ve ahlak arasındaki ince bağların her gün biraz daha zedelendiği ülkemizde, her türlü hareketi yandaş medya tarafından sınırsızca desteklenen ve şişirilmiş bir aşırı güven psikolojisine giren hükümet, demokratik açılım sürecinde sadece belli grupları ve menfaatleri öncelikli tuttukça, hukuku ve sokaktaki vatandaşın çıkarlarını göz ardı ettikçe hiçbir ilerleme kaydedemeyecektir.

Bugün gelinen nokta da, sokaktaki insan, eğer bir siyasi bağı ve kollaması yoksa yargıya gitmeyi "gereksiz" ve sonuçsuz bir çaba" olarak görüyorsa, her türlü ahlaksızlığın birileri tarafından göz ardı edileceğine inanıyorsa ve hak arayışının gereksiz olduğuna kanaat getirdiyse, adaletten ve insanların eşitliğinden artık söz edilemiyorsa, bu ülke de her şeyden önce hukuki açılıma ihtiyaç vardır.

Unutulmamalı ki, hukuk herkese gereklidir.

Ama bugün, ama yarın…

Tercüman
17/01/2010

İNSANA DAİR (?)

İnsanlar yaradılış olarak bencildir. Bu hallerini çoğu zaman sertlik, kötülük ve yüksek egolarla sergilerler. Bağırıp çağıran, kötülük yapan, karşısındakini dolandıran ve hatta insanlara fiziki zararlar veren kişilerin aslında bencilliklerinin gereğini yaptığını düşünmemiz lazım.

İnsanlar, sadece belli zaman dilimlerinde, belli menfaat konuları ve belli çıkar ilişkilerinde oldukları kişilere karşı iyi ve uyumlu olmaya çalışırlar.

İnsanları suç işlemekten, yanlış işler yapmaktan alıkoyan şeyler sınırlıdır. Mesela aile ve toplum baskısı, sevdiği ve değer verdiği kişilerin kendisine bakışları ve tabii ki hukuki yaptırımlar insanları bazı davranışlardan meneder. İnsan, istediği halde yapamadığı davranışlarla ömrünü geçirir.

Aile ve toplum baskısı, kültürel özelliklere göre değişir. Yani bir insan A ülkesinde doğduğu için o toplumun değerlerine saygı duyar. Aynı insan B ülkesindeki serbestliği veya farklılığı için için kıskanır. Ya da C ülkesindeki değerleri şiddetle reddeder.

Sevdiği ve değer verdiği insanların bakış açıları da bağlayıcıdır. Gizli bir perde gibi üstüne örtülen bu bakışların hakkını verebilmek için çırpınır durur insan. Sevgilisinin ahlak ve dünya bakışına yakın olmayı arzular. Kayınpederinin gözünde iyi adam olmak için çoğu zaman kaçamakları öteler.

Patronunun gözünde iyi olmak için geç saatlere kadar çalışır, didinir.

Hukuk ise başlı başına bir problemdir insan için. Birileri tarafından belli maksatlarla ve belli kişileri – kurumları muhafaza etmek maksadıyla kaleme alınmış yazılı metinlerin ve bu metinlerin bağlayıcılığı karşısında ezik büzük geçer ömrü. Şehir içinde hız tutkusunu tatmin edeceği bir yol bulamayan insan kendini otoyollara atar.

Basitçe hep kendisiyle ve çevresiyle didişir durur insan. Kavgası istediklerini yapmak içindir. İçindeki "beni" yaşatmak ve büyütmek ister.

Ancak sosyal bir varlık olması sebebiyle sürekli toplumla ilişki içindedir. Ticari hayattan tutun evlilik kurumuna kadar tüm ilişkilerde kendisiyle didişerek geçirir ömrünü insan.

Çoğu zaman menfaatleri için uzlaşıcı olur. Rol yapar, mazlumu ve mağduru oynar. Kimi zaman güçlü kimi zaman zayıf ve aciz profili çizer. Kendine roller biçer. Sorunları çözen gibi davranıp, aradan payına düşeni alır. Laf taşır sağa sola. Kendini değerli ve değer verilen kılmaya gayret eder.

Tüm bunları çıkarları için yapar.

Kimisi kız tarafının zenginliği için evcimen adamı oynar, kimisi erkek tarafının gözüne girmek için sütten çıkmış ak kaşık ev kızını.

Kimisi bedava arabaya binmek için dost olur okul arkadaşıyla. Kimisi yan gelip yatmak ve bol para kazanmak için girmiştir hiç sevmediği dayısının şirketine.

Kimi cemaate hoş gözükmek için gider camiye, kimi içi sızlayarak verir zekatını. Amacı dindar patrona hoş gözükmektir.

Kimi Atatürk posterini asar baş ucuna, solcu belediyeden iş kapabilmek için.

Evlatlar vardır, günahları kadar sevmedikleri analarına babalarına iyi davranırlar kalacak miras için.

Kısacası hayat oynadığımız rollerle geçer.

Sadece belli zamanlar için ve belli amaçlarla "iyi" ve "güzel" insan oluruz. En hoş ama en yalan kelimeler o zamanlarda dökülür dilimizden. O zaman en şefkatli bakışlarımızla bakınırız etrafa.

Borç alırken yalan dolanları sıralar kendimizi ölmüş bitmiş perişan olmuş gibi gösteririz. Sıra borç ödemeye gelinde bahanelerimiz ve ötelemeye gerekçelerimiz vardır.

Hepimiz birbirimizi kandırarak yaşıyoruz. Birbirimize şirinleri oynuyoruz.

Hukuk bizi sıkıştırdıkça çözümü karanlık sokaklarda ararız. En önce kendimizi sonra birbirimizi kandırıyoruz.

Çevrenize bir bakın. Sizi kandırdığını bildiğiniz halde yanınızda kalmasına müsaade ettiğiniz ne çok insan var değil mi?

Tercüman
24/01/2010

MAĞDURİYET SİYASETİ

Anayasa değişikliğinin sıkça konuşulduğu bir dönemdeyiz. İnsan bu konunun neden bu zamana kadar bekletildiğini ve seçime giderayak neden yeniden gündeme taşındığını anlamakta zorlanıyor. Gerçi son yılların "siyaset yapma biçimine" baktığınızda buna pek de şaşırmıyorsunuz.

Bu gündem olsa olsa siyasi bir manevradır diye düşünüyorum. Ve benim gibi düşünenlerin hiç de az olmadığını da biliyorum. Peki, bu kadar önemli bir konu nasıl olur da bu kadar ötelenebilir?

Anayasayı değiştirmeyi isteyen bir siyasi güç neden bu konuda somut adımları zamanında atmaz? Neden mağdur olabilecek ve tepkilerle karşılaşıp mazlum olan gibi gözükecek zamanı kollar? Neden böylesine "önem verdiği" ve tabanına "söz verdiği" konuda olgun, somut ve açık perspektifli bir yaklaşımda bulunmaz?

Madem seçmenlerin çoğunluğu "değişik bir anayasa" talep ediyor, madem sokaktaki insan "değişmiş bir üst hukuk normunu" hayal ediyor ve madem tüm kurumlar böylesine bir değişikliği "hayati derecede" önemli buluyor, neden bu değişiklik için gerekli adımlar hala atılmadı ve riskler alınmadı?

İktidar partisi, ilk günden beri yaptığını yapıyor. Ya niyet okuyor, ya niyet okutuyor. Sıkıştığında mağdur kitleleri öne sürüp mağdurla mağdur olanı oynuyor. Bazen de hiç olmadık konularda halka sıcak gelecek anormal yasa değişiklikleri ya-

pıyor ve yargının her ret kararını "mazlumun acısı" hanesine ekliyor

Son örnek askeri yargı ile ilgili iptal kararıdır. Hükümetin reddedebileceğini bile bile hazırladığı bu değişikliğin güle oynaya uygulanmaya başladığı günlerde sevinç çığlıkları atanlar, anayasa mahkemesi kararının ardından karalar bağladılar. Ama kazanan AKP oldu. Neden? Çünkü AKP kitlesi kendilerini temsil edenlerin her türlü gayretlerine ve iyi niyetlerine rağmen "engellendiklerini" ve "haklarından mahrum edildiklerine" inanıyorlar ve bu durum infial yaratıyor.

Daha önceleri türban konusunda yaşanan durumda aynısı değil miydi?

Dünyada ve Türkiye'de mevcut bir anayasanın değiştirilmesi yada bu konuda çalışma yapılması daima riskli bir konudur. Hatta tekliflerin hazırlanması süreçlerinin bile ciddi siyasi ve hukuki riskleri vardır. Hele hele değişiklikler, temel devlet prensipleri ve özgün yaşam standartları ile ilgiliyse, bu değişiklikler ile ilgili çalışmalar bile iktidarların ve parlamentoların değişmesine sebep olmaktadır. Anayasalar, toplumun uzlaşması ve katılımı ile değiştirilebilecek niteliklere ve öneme sahip hukuki metinlerdir. Anayasa metinleri, sadece yazıldığı dönemin değil, gelecek zamanlarında ihtiyaçlarına ve değişkenlerine cevap verebilecek özelliklere sahip olmalıdır.

Kısacası bu metinler üzerindeki değişiklikler, toplumun neredeyse kaderini belirleyebilecek özellikler ihtiva etmektedir. Bu sebeple, bir anayasanın yeniden oluşturulması ya da köklü değişikliklere maruz kalması için sadece "sayısal çoğunluktan" ya da "temsil fazlalıklarından" değil, geniş an-

lamda bir arz talep eşitliğinden ve uzun vadeli ortak payda bölüşümlerinden bahsedilmelidir.

AKP iktidarı boyunca bunun bilincindeydi. Ama çizdiği görüntü ve takındığı tavır ile "anayasa değişikliği" için çırpınan ama "elinden geleni yaptığı halde mağdur" tarafı oynadı.

Bugün geldiğimiz durumda ise giderayak bir anayasa değişikliğine hiç kimsenin razı olmayacağını bilen, önümüzdeki dönemde anayasa değişikliği için halktan oy istemeye hazırlanan "demokrasi mağduru" ve hatta "demokrasi şehidi olmaya" hevesli bir AKP ile karşı karşıyayız.

Koskoca yedi yılın büyük kısmını AB yalanına diğer kısımlarını da çöl bedevileriyle iş birliğine ayıran AKP için anayasanın ve temel hak-özgürlüklerin önemli olmadığını biliyorduk da, anayasayı değiştirmek için bu kadar "çırpınır görünüp kıvranacaklarını" tahmin etmiyorduk.

İyi bir şeyler oldu da biz mi kaçırdık?

Mesela; Başörtüsü açılımı ne oldu? Kürt açılımı ne oldu? Alevi açılımı ne oldu? Sivil açılımlar ne oldu? Tekel'e ne oldu? Telekom'a ne oldu? Petkim'e ne oldu? Hirant'a ne oldu? Santore'ye ne oldu? Medya'ya ne oldu? Sağlık sektörüne ne oldu? Yolsuzluklar, menfaatler ve çıkar ilişkileri lağımında neler oldu? Kadına şiddete ne oldu? Çocuk istismarına ne oldu? Ergenekon ne oldu? Nerde ne oldu da anayasada bir şey olsun ki.

Şimdi oylar AKP'ye.

Ezilenler, başörtüsü mağdurları, işsizler, Kürtler, aleviler, göçmenler, romanlar, dinini istediği gibi yaşayamayanlar, as-

kere bozuk atanlar, anayasa değişmezse perişan olacak halk kitleleri haydi oylar AKP'ye.

Satılık yazarlar, hali hazırda satılan medya ve rant bekleyen sermaye grupları. Haydi, oylar AKP'ye.

Geçen kış yerel seçimlerde bir ton kömür alıp bu kış avucunu yalayan teyzem, bir önceki seçimde buzdolabı alan ama şimdi elektrik borcunu ödeyemeyen amcam…

Haydi oylar AKP'ye.

Bir avuç mercimek için oylarını satanlar. Haydi oylar AKP'ye.

Neden mi?

Çünkü ancak onlar bu ülkenin kaderini tıkayan ve gelişmesini engelleyen "anayasa illetini" değiştirebilirler de ondan

Tercüman
31/01/2010

KISA ÖMÜRLÜ BİR YAZI…

Çoğu zaman gündemi değerlendirmeye çalışır, konular hakkında uzun uzun düşünür ve bazı tespitlerde bulunuruz. Bu tespitlerimizin sadece konu hakkında değil, ilintili konular ve olaylarla da alakalı olmasını isteriz. Bu bize daha geniş bir bakış açısı ve daha gerçekçi değerlendirmeler yapma olanağı tanır.

Bir taraftan toplumsal olaylara ilişkin ahkam kesmekle uğraşırken, bir yandan da muhalif duygularımızla bize "ters gelenlere inat" karşıt söylemler üretmeye çalışırız. Ama bunları yaparken bile mihenk taşı olarak kabul ettiğimiz konu başlıklarından ve argümanlardan hareket ederiz. Yani, bir söylem üretirken bir fiile ya da bir başka söyleme ihtiyaç duyarız. Bu olguya karşı bir temel atar, bunun üzerine hislerimizi, bilgilerimizi ve öngörülerimizi ekler ve algımızın burada boy atmasını bekleriz. Söylemlerimizde ve eylemlerimizdeki en büyük dayanağımız ise, "gerekçelerimizin ve çıkış noktalarımızın" hiç olmazsa bir süre değişmemesidir. Öyle ya, aksi takdirde nasıl söylem ve eylemlerimizin doğruluğunu test edebilir ve başarısını ölçebiliriz ki?

Hızla hareket eden dünyada, siyaset de, ekonomi de, kültür de ve hatta inançlar da aynı baş döndürücü hızla hareket ediyor. Yani giderek ürettiklerimiz karşılıklarını bulamaz oluyor. Çünkü ürettiklerimizin tüketileceği ve karşılık göreceği zeminler sürekli yer değiştiriyor.

Aslında hafta içinde Meclis çatısı altında yaşananlara ilişkin bir yazıyı kaleme almak istiyordum. Tarafları eleştirmek, tarihten ve günümüzden bir takım saptamalar yapmak, belki biraz psikoloji biraz da sosyoloji kavramcıklarıyla olaya farklı bir bakış getirmek niyetindeydim. Tam bu amaçla yazımı yazmaya başlamıştım.

Tam bu sırada, içimde "değişkenliğin akıcılığına" teslim olan bir taraf olduğunu hissettim. Değişen değerlerin, yapay gündemlerin, mağdur-mazlum edebiyatının, ezen-ezilen zırvalarının ve haklı-haksız kapışmalarının nasıl da süratle yer değiştirdiğine aklım takıldı. Hangi konuya el atsak, daha mürekkebi kurumadan gündemin değiştiği bir ortamda, ne karşılığını bulabiliyordur yazdıklarımız ne de karşılık bulabilecek kadar "sabit ve hareketsizdir" kavramlar.

Her gün, her saat ve hatta her dakika değişen hayatlarımızda, bir konu hakkında fikre ve duyguya kapılmak artık lüks oldu. Daha beyninizde yeni yeni oluşmaya başlayan kavramlar söyleme ve eyleme dönüşemeden söz konusu olaylar içeriklerini, etkilerini ve hatta gerekçelerini yitiriyorlar. Ve siz boşu boşuna ürettiğiniz bir akıl ürünüyle başıboş şekilde bir başınıza kalıyorsunuz.

Değişen dünya, fast-life yaşam tarzı ve hissizleşen bizler, artık ürettiğimiz kocaman yalanların içerisinde yaşıyoruz.

Mesela, siyasi liderlerimizin kavgalarına nasıl tam inanırken onlar kendi yörüngelerinde, fanus içindeki yaşamlarında her şeylerini regüle edip standartlarına devam ediyorlarsa, yada nasıl kaybeden takımımız için tam üzülmeye başlarken maç başına milyonlar kazanan topçuların gülerek soyunma odalarından çıktıklarına tanık oluyorsak hayatın tamamında

da böyle şeylere şahit oluyoruz. İşte bu yüzden artık düşünmüyor, üretmiyor ve hareket etmiyoruz.

O yüzden artık yazılarımızda ve bizlerde daha kısa ömürlüyüz…

Tercüman
07/02/2010

ECE TEMELKURAN'A…

Evet Ece hanım haklısınız. Herkesin bir Kazablankası yada bir nevi Beyrut'u olmalı… Kederli olmalıyız. Bomboş hayatlarımıza ara verip belki bira "muz seslerini" dinlemeliyiz.

Herkese şiddetle tavsiye ediyorum. Anlatacaklarını artık sadece "romanla" anlatabilen bir yazarın sesine kulak verin. Muz Sesleri kitabı, kendi dünyasında yarattığı ve sadece kendisinin tanıdığı karakterleri dünyanın başka yerlerinde de tanıyanlar olduğunu görünce suratında hafif bir tebessüm beliren Ece Temelkuran'ın kendi deyimiyle "en güzel" eseri.

Standart hayatlarında, korunarak ve saklanarak yalancı modeller yarattığımız yaşamlarda nelerin yittiğini çok iyi biliyor ve anlatıyor Ece Temelkuran. Ancak acıları ve korkuları "severek" yaşamın derinliklerine inebileceğimizi anlatıyor röportajlarında.

Savrulup duran ve posası çıkarılan bizlerin bir soluk alabileceği bir durak "muz sesleri". Elleriniz sağlık Ece hanım…

Sağlıcakla ve esenlikle kalın…

07/02/2010

YAZIK SANA DARBECİ KARDEŞ…

Bu kadar zahmete ne gerek vardı?

Sen kalkacak askeri lise imtihanlarına girecek, yazılı sınavları, terleten mülakatları geçeceksin. Uzun mesafeyi zamanında koşman da cabası. Sonra hiç bilmediğin bir memlekete, gurbete gideceksin. Tanımadığın yaşıtlarınla, yabancısı olduğun yatakhanelerde, soğuk duvarlı askeri lise koğuşlarına kapatacaksın kendini.

Anadan babadan ayrı olmak bir yana, en sert eğitimlerin ve akıl almaz disiplin kurallarının ıstırabıyla başını koyacaksın yastığa… Hem de yaşıtların sokaklarda fıldır fıldır dolanıp keyifle baba parasıyla aldıkları arabalarıyla turluyorken… Sonra sınırlı hafta sonlarında kısıtlı aşklara tutulacaksın. Sevdiğin kızlar senden kaçacaklar, "çünkü sen askersin, durduğun yerde durmazsın, ben de senin peşinden gelemem oralara buralara" diyecekler. Hep yarım kalacak sevdaların. Eğer becerebilirsen ve takdir görürsen mezun olacaksın askeri okuldan. Sonra ver elini Anadolu'nun ücra ve yalnız köşeleri.

Gittiğin yerde kimbilir nelerle karşılaşacaksın. Hırsızı, uğursuzu, puştu, teröristi, kaçakçısı kollarını açmış seni bekliyor olacaklar. Onlarla uğraşacaksın, onlarda seninle. Lojman olmayan yerlerde odaları bölüşeceksin devrelerinle. Aynı kaptan pişen yemeklerle, aptal oyalayan dizilere takılacaksın. Başka ne yapacaksın? Birkaç yıl sonra hadi bakalım başka bir memlekete. Farklı kültürler, bambaşka insanlar seni karşılayacak. Bu kez onlara alışmaya çalışacaksın. Artık evlenme

çağın gelmiştir. Kendine, "kendin" gibi bir eş bulacaksın; o da dolaşabilmeli memleketi, tayin ettirebilmeli kendini "eş durumu" gerekçesiyle.

Evleneceksin, ama durmayacaksın. Bir doğuya bir batıya, belki Kıbrıs'a, belki Kars'a. taşınırken yıpranan ev eşyalarını onarmakla geçecek günlerin. Çocukların muhtemelen üç beş ayrı ilde tamamlayacaklar ilkokul ortaokul ve liseyi. Senin gibi onların da arkadaşları olmayacak. Karşı çatışmaya gidecek göğsünü siper edeceksin eşkıyaya vatan uğruna, belki sınırda nöbet tutacak, soğuktan donacaksın memleket aşkına.

Hanımının nöbetleri seninkileri takip edecek ve göremeyeceksiniz birbirinizin ve çocukların yüzünü günlerce. Aynı evde uzak kalacaksınız birbirinizden. Bu arada en büyük lüksünüz dışarıda tabağı on liralık yemeği ordu evinde üç liraya yemek olacak. Hadi bir de ucuz yollu tatilleri katalım hesaba. Eğitim kamplarında ne kadar olursa tatil, o kadar yapacaksın. 15 günlük kamp için, 350 gün sıra bekleyeceksin.

Kurşunlar arasında ölüme dokunacaksın, cesetler göreceksin, elinde yaralı askerin can çekişecek. Son duasını belki sen yapacaksın. Ama yılmayacaksın. Şehit analarını, babalarını, bacılarını teselli etmek sana düşecek. Senin omzunda sel olacak gözyaşları. Bu durumda bile, puanın yetmediği için lojman alamadığın ve dünya kadar kira verdiğin için kızmayacaksın komutanlarına ve düzene.

Sonra "torpillilerin evlatları" gelecek karşına. Vursan olmaz, sövsen olmaz. Böyle gelmiş, böyle giderler deyip lanet edeceksin sisteme. Yok kurmay oldun, yok emekliliğine şu kadar kaldı derken yorulacaksın. Gün gelecek birileri sıcak köşelerinden sana ve mesleğine dil uzatacaklar, ama yine de sen, onları müdafaa için Allah'ın unuttuğu dağlarda kurt gibi iz süreceksin. Öyle böyle derken 25-30 yıl geçecek ömrün-

den. Hizmetlerine övünürken, vatan sana minnettarken sen kalkacak "darbe" planlayacaksın.

Yazık sana darbeci kardeş…

Madem niyetin hükümetleri yıkmak, anayasal düzeni bozmak ve devleti ortadan kaldırmaktı, ne diye bu kadar zahmete girdin.

Neydi derdin?

Ömrünce binlercesini gördüğün bombanın, tüfeğin ve merminin üçünü beşini ne diye gidip tarlalara gömersin?

Akıldan zorun mu vardı? Madem niyetin bu kadar bozuktu, ne diye 30 yılını yaktın? Ve en acısı, bir zamanlar sen varsın diye övünenlerin, bir gün yok olasın diye haykırışlarına tanık olacaksın… Peki o zaman ne yapacaksın?

"Subay, yalnız askere savaş vasıtalarını öğreten ve ona harpteki vazifesini gösteren bir insan değildir. O, insani ve milli hisleri de işler ve gereğinde düşman karşısında silah kadar tehlikeli bir duruma getirir. Bizim askerimiz kışlaya işlenecek bir ham madde olarak gelir. Kışladan ayrıldığı zaman da geldiğinden çok farklı bir durumda ayrılır. Evine döner. Kışla bizde sadece bir harp öğretim yeri değil, aynı zamanda bir kültür ocağı, bir sanat okuludur ve böyle olmakla da memlekete yaptığı hizmet ölçülemeyecek kadar büyüktür.

(E. Ziya KARAL, Atatürk'ten Düşünceler, Ankara, 1981, s. 112)

Tercüman
14 /02/2010

KİM TUTAR SİZİ ?

Herkesin bir derdi var. Herkes mutlaka birileriyle kavgalı ya da kavgalı olmaya can atıyor.

Problem nedir? Hukuk mu?

Kim şikâyetçi hukuktan? Yargının kendisi, iktidar, muhalefet, STÖ, asker ve hatta Cumhurbaşkanı.

Peki, bu kurumların bugünkü mevcudiyetinin ve devamının kaynağı nedir?

Kaynak, her dem şikâyet ettikleri ve "değiştirmek için çırpındıkları" tüm anayasalar ve "problemli" 82 anayasası... Bu şikâyeti dile getiren medyanın, iş çevrelerinin, siyasi oluşumların temel kazanımları 82 den bu yana artmadı mı?

Bu anayasanın hükmettiği dönemde oluşmadı mı holdingler, cemaat şirketleri, ihale cambazlığı, rant ekonomisi?

Bu anayasanın altında ve hükmünde can bulan tüm diğer kurallar ve yasalar sayesinde iktidarlar ve siyasi diktalar görmedik mi bu ülkede?

Mesela 82 anayasası olmasaydı, otobanları olur muydu memleketin? Bir gecede zenginler türer miydi siyasete yakın olan "sülük" tayfadan. Mesela bu kadar "askeri" ve "merkeziyetçi" olmasaydı anayasa ve bağlı kurallar, kırk milyon kürt vatandaşımız temsil edilmez miydi? Öyle ya, % 10 barajı sayesinde tek başına iktidar olmadı mı bu AKP? Hadi iktidara vurmayalım. %20 temsille "ana muhalif parti" olabilir miydi CHP?

Hadi problemimiz anayasa olmasın.

Zümreler mi problem?

Kimin derdi var zümrelerle, kim savaşıyor "zümre elitiyle"?

Bugünün elitlerinin mi itirazı var?"Eski elit yıkılsın, yaşasın benim yeni elitim" diyenler mi normalize edecek bozuk dengeyi?

Hadi oradan.

Sermayeleri yüzde bin beşyüz artan "yeni kuşak" işadamlarının mı itirazı var bu döngüye? Hepsi hallerinden öylesine memnunlar ki, bırakın anayasayı değişikliğine yanaşmalarını, belediyenin dükkanları önünden geçen "bereketli" yolu araç trafiğine kapatmasına bile isyan ederler.

Kimler, anayasanın kendilerine uyan taraflarını değiştirip, işine gelmeyenlere dokunmayacakları bir değişikliği hayal ediyorlarsa, yazık onlara... Hem de çok yazık.

Anayasa milli mutabakatla değişir. Herkesi olmasa da "çoğunluğu" mutlu eder.

Paçası tutuşanların, ikbal derdine düşenlerin, madden ve manen iflas edenlerin ve tabii ki "gelecekte verecekleri acı hesabın" ıstırabını şimdiden yüreklerinde hissedenlerin kaygıları ve kendini kurtarma çabaları bir anayasanın değişmesi için asla ve asla yeterli olmayacak sebepledir.

Kim varsa bu memleket de; askeri sivili, bürokratı cemaati, tarikatı derneği, sanatçısı sporcusu, siyasetçisi işadamı, sağcısı solcusu, medyası, ayaktakımı kısaca cümle vatandaş bunu iyi bilmeli.

Bu anayasadan şikayet etmelerine rağmen, bu anayasanın ürünü %10 seçim barajıyla seçime girmeyi "umut" , "arzu" ve "hayal" eden tüm siyasetçiler, şimdiden kendileriyle çelişmektedirler.

Hey benim "timsah gözyaşlı" siyaset erbabım.

İnsan kısar mı can damarını... Olsa olsa kısar gibi yapar ağlar.

Yiyen var sizin bu oyunlarınızı rahat olun...

Yürüyün be kim tutar sizi ? Sağlıcakla kalın.

27/02/2010